

วิพิธศิลป์

WIPHITSILPA

ชุดการแสดงนาฏศิลป์ไทยและภาพประกอบ
A Picture Encyclopaedia of Thai Dances

วพิธศิลป์

WIPHITSILPA

ชุดการแสดงนาฏศิลป์ไทยและภาพประกอบ
A Picture Encyclopaedia of Thai Dances

WIPHITSILPA

A Picture Encyclopaedia of Thai Dances

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

Wiphitsilpa.-- Nakhon Pathom : Bunditpatanasilp Institute of Fine Arts,
Ministry of Culture, 2023.
208 p.

1. Performing arts -- Thailand. I. Title.

793.319593

ISBN 978-616-543-823-0

Advisors

Dr. Nipha Sophasamrith

Mr. Tharit Charungvat

Mrs. Rattiya Vikasitpong

Assoc. Prof. Dr. Supachai Chansuwan

Mrs. Narumai Traitongyoo

Dr. Pairoj Thongkumsuk

Chancellor of Bunditpatanasilpa Institute

Secretary-General of Thailand Foundation

National Artist in Performing Art

National Artist in Performing Art

Expert in Thai Performing Art

Fellow of the Royal Society of Thailand

Editor : Assoc. Prof. Dr. Jintana Saitongkum

Assistant Editor : Asst. Prof. Dr. Kwanjai Kongthaworn

Translator : Mr. Tayud Mongkolrat

Cover Design : Mr. Phattaraporn Leanpanit

Graphic Design : Mr. Somreuk Tepwaninkorn, Miss. Wararat Dolkhumsap

Published by : Bunditpatanasilp Institute of Fine Arts Ministry of Culture
and Thailand Foundation

Printed by : PPRINT (2012) LP. Tel.08 1490 4300

E-mail : pprint2012@gmail.com

All rights reserved according to the Copyright Act B.E. 2537 (1994)

คำนำ

วิพิธศิลป์ จัดทำขึ้นด้วยการประสานความร่วมมือของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ โดยคณะศิลปนาฏดุริยางค์กับมูลนิธิไทย อันเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาศิลปวัฒนธรรมด้านการแสดงนาฏศิลป์ไทย ด้วยตระหนักถึงความสำคัญของศิลปวัฒนธรรมที่ทรงคุณค่าของชาติจึงนำองค์ความรู้ดังกล่าวยังประโยชน์สู่สังคมเพื่อเผยแพร่แก่นักเรียน นักศึกษา หน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน ผู้สนใจทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศได้รู้จักชุดการแสดงหลากหลายรูปแบบ ได้แก่ การแสดงรูปแบบอนุรักษ์ การแสดงพื้นบ้าน และการแสดงสร้างสรรค์ ประกอบด้วยทำรำสำคัญของแต่ละชุดการแสดงพร้อมภาพเครื่องแต่งกาย

วิพิธศิลป์ เขียนคำบรรยายการแสดงภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เพื่อให้ผู้สนใจสามารถศึกษาข้อมูลชุดการแสดงต่าง ๆ สื่อความเข้าใจ รับรู้ถึงความงดงาม รวมทั้งความรู้เกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของการแสดง

ขอขอบพระคุณท่านผู้เชี่ยวชาญ ศิลปินแห่งชาติ ราชบัณฑิต ผู้สนับสนุน และผู้ร่วมงานทุกท่าน ที่ร่วมเป็นพลังจัดทำ วิพิธศิลป์ เผยแพร่ในรูปแบบ E – book และรูปเล่มที่สวยงาม โดยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียนรู้ศาสตร์ศิลปะด้านนาฏศิลป์สู่การเผยแพร่นาฏวัฒนธรรมไทยอย่างมั่นคง ยั่งยืน

สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ และมูลนิธิไทย

Forward

Wiphitsilpa is created from the collaborative effort between the Faculty of Music and Drama, Bunditpatanasilpa Institute of Fine Arts and the Thailand Foundation. Recognising the importance of Thai performing arts as an invaluable heritage of Thailand, both sides jointly aim to spread awareness of the different forms of Thai dance to the public, including academic, government, and private organizations, as well as ordinary citizens of Thailand and the rest of the world.

Wiphitsilpa is written in both Thai and English, and is made available in both physical and digital forms. The book provides information on the diverse forms of dance, including classical, folk, and creative performances. Contained within are also information on the history, costume, and choreography of each dance. We hope that, through these insights, readers will come to appreciate and understand the beauty of Thai performing arts.

Lastly, we wish to express gratitude to all the experts, national artists, and Royal Institute scholars, whose contributions have made this project possible. We hope that readers will benefit from the knowledge they gain from that this book has to offer which will hopefully help to promote positive and long-lasting impact on Thai performing arts.

Bunditpatanasilp Institute of Fine Arts and Thailand Foundation

สารบัญ Table of Contents

คำนำ Forward

นาฏศิลป์ไทย Thai Performing Arts

ชุดการแสดงนาฏศิลป์อนุรักษ์ Classical Performing Arts	14
รำแม่บท Ram Mae Bot (Dance of the Principal Movements)	16
รำเบิกโรงดอกไม้เงินทอง Ram Boek Rong Dok Mai Ngoen Thong (Silver and Gold Flowers Overture Dance)	18
รำฝรั่งคู่ Ram Farang Khu (Farang Duo Dance)	20
รำซัดชาตรี Sat Chatri	22
รำมนโหรราชูชาลัย Manora Bucha-yan (Sacrificial Dance of Manora)	24
ระบำกฤดาภินิหาร Krit-da Phinihan	26
ระบำกีนรีร่อน Kinnari Ron (Hovering Kinnari Dance)	28
ระบำดาวดึงส์ Rabam Dao-wa-dueng (Dance of Trayastrimsa)	30
ระบำเทพบันเทิง Rabam Thep Ban-thoeng (Dance of the Delighting Deities)	32
ระบำกรับ Rabam Krap (A Hand-clapper Dance)	34
ระบำฉิ่ง Rabam Ching (Cup Cymbals Dance)	36
ระบำชุดไทยพระราชานิยม Rabam Chut Thai Phraratchaniyom (Royal Thai National Costumes Dance)	38
ระบำวิชณี Rabam Wichani (Wichani Dance)	40
ระบำนพรัตน์ Rabam Noppharat (Dance of the Nine Gems)	42
ระบำศรีชัยสิงห์ Rabam Si Chai-ya-sing (Sri Jaiyasingh Dance)	44
กราววีรชัยยักษ์ Grao Weerachai Yak (Dance of the Demon Troop)	46
กราววีรชัยลิง Grao Weerachai Ling (Dance of the Monkey Troop)	48
การแสดงโขนเรื่องรามเกียรติ์ Khon Performance: Scene of the Great Battle	50
หนุมานจับนางสุพรรณมัจฉา Hanuman Chap Nang Suphannamatcha (Hanuman Chases Suphannamatcha)	52
หนุมานจับนางเบญยกาย Hanuman Chap Nang Benyakai (Hanuman Chases Benyakai)	54
เมขลา รามสูร Mekhala Ramasoon	56
ระบำโบราณคดี Rabam Boranakadee (The Five Archaeological Dances)	58
ระบำเชียงแสน Rabam Chiang Saen (Chiang Saen Dance)	60
ระบำทวารวดี Rabam Thawarawadi (Dvaravati Dance)	62
ระบำนพบุรี Rabam Lopburi (Lopburi Dance)	64
ระบาสุโขทัย Rabam Sukhothai (Sukhothai Dance)	66
ระบาศรีวิชัย Rabam Siwichai (Srivijaya Dance)	68

รำฉุยฉาย Ram Chui Chai	70
ฉุยฉายกิ่งไม้เงินทอง Chui Chai King Mai Ngoen Thong (Chui Chai of Silver and Golden Branches)	72
ฉุยฉายทศกัณฐ์ลงสวน Chui Chai Thotsakan Long Suan Chui Chai of Thotsakan Entering the Garden)	74
ฉุยฉายเบญจกาย Chui Chai Benyakai (Chui Chai of Benyakai)	76
ฉุยฉายพราหมณ์ Chui Chai Phram (Chui Chai of the Brahmin)	78
ฉุยฉายยอพระกลิ่น Chui Chai Yor Phra Klin (Chui Chai of Yor Phra Klin)	80
ฉุยฉายวันทอง Chui Chai Wan Thong (Chui Chai of Wan Thong)	82
ฉุยฉายศูรปนขา Chui Chai Surapanakkha (Chui Chai of Shurpanakha)	84
ฉุยฉายหนุมานทรงเครื่อง Chui Chai Hanuman Song Khrueng (Chui Chai of Hanuman in Regal Attire)	86
ชุมนุมฉุยฉาย Chum Num Chui Chai (The Assembly of Chui Chai Dances)	88

ชุดการแสดงนาฏศิลป์พื้นบ้าน Folk Performing Arts **90**

ภาคเหนือ Northern Thai Folk Dances	92
กลองสะบัดชัย Klong Sa-bat Chai (The Victory Drum)	94
ฟ้อนเจิง Fon Jeng (Northern Martial Art Dance)	96
ฟ้อนที Fon Thi (Umbrella Dance)	98
ฟ้อนเทียน Fon Thian (Candle Dance)	100
ฟ้อนผาง Fon Phang (Eathen Lamp Dance)	102
ฟ้อนเล็บ Fon Leb (Fingernails Dance)	104
ฟ้อนสาวไหม Fon Sao Mai (Silk Reeling Dance)	106
ระบำเก็บใบชา Rabam Kep Bai Cha (Tea Leaves Harvesting Dance)	108

ภาคใต้ Southern Thai Folk Dances	110
โนรา Nora	112
รองเง็ง Ronggeng	114
ระบำร่อนแร่ Rabam Ron Rae (Mineral-Sifting Dance)	116
ระบำตารีกีปัส Rabam Tari Kipas (Southern Fan Dance)	118
ระบำตารี่บุหงา Rabam Tari Bu-nga (The Southern Bouquet Dance)	120

ภาคอีสาน Northeastern Thai Folk Dances	122
กระทบไม้ Krathop Saak Krathop Mai (Pestle-Wooden Rod Percussion Dance)	124
พ็อนหมากกับแก๊บลำเพลิน Fon Maak Gup-Gap Lam Phloen (The I-san Wooden Percussions Duet Dance)	126
เซ็งกระติบข้าว Soeng Kratip Khao (Sticky Rice Basket Dance)	128
เซ็งตั้งหวาย Soeng Tang-Wai (Tang Wai Dance)	130
เซ็งไทภูเขา Soeng Thai Phu Khao (Thai Mountain Tribe Dance)	132
เซ็งโป่งยาง Soeng Pong Lang (I-san Xylophone Dance)	134
เซ็งสวิง Soeng Sa-wing (Landing Net Dance)	136
พ็อนภูไท Fon Phu-Thai (Phu Thai Dance)	138
พ็อนภูไท 3 เผ่า Fon Phu Thai Sam Phao (The Three Phu Thai Dance)	140
ภาคกลาง Central Thai Folk Dances	142
รำเถิดเทิง Ram Thoet Thoeng (Long Drum Dance)	144
ระบำชาวนา Rabam Chao Na (Farmers' Dance)	146
รำวงมาตรฐาน Ram Wong Mat-tra-than (Thai Standard Circle Dance)	148
รำสีนวล Ram Si Nuan (Thai Lady Dance)	150
ดาบสองมือ Daab Song Mue (Double Hand Swords Demonstration)	152
พลองไม้สั้น Phlong Mai San (Wooden Staff-Truncheon Demonstration)	154
มวยคาดเชือก Muay Khat Chueak (Thai Ancient Boxing Demonstration)	156

ชุดการแสดงนาฏศิลป์สร้างสรรค์ Creative Performing Arts	158
กรุงเทพฯ Krung Thep (Bangkok)	160
กีโป้สเรนนัง Kipas Renang (Renang Dance)	162
จตุรภาคี Chatura Pha-khee (The Four Regions)	164
เจ้าพระยานที Chao Phraya Nathi (The Chao Phraya River)	166
ชาวดอย Chao Doi (Hill Folks)	168
ชาติพันธุ์สราญ Chat Ti Phan Saran (Merry Ethnic Groups)	170
ตะก้อลื้อท่า Takraw Lor Tha (Thai Kick Volleyball Dance)	172
นบนที Nop Na-thi (Revering the Waters)	174
นักษัตร Nak-Sat (The Zodiac)	176
นาฏ ณ วัง Nata Na Wang (Front Palace Dance)	178
นาฏยมวยไทย Nataya MuayThai (MuayThai Dance)	180
ผืนไท Phuen Thai (Thai Cultural Canvas)	182
พนาธาร Pha-na Than (Forest and Streams)	184
ฟ่อนขันดอก Fon Khan Dok (Dance of the Tray of Flowers)	186
ฟ่อนลีลาวดี Fon Lilawadi (Frangipani Dance)	188
รับขวัญข้าว Rap Khwan Khao (Gratitude to the Rice Goddess)	190
ลายเกราะ Lai Kro (Wooden-Block Percussion Dance)	192
ลีลาหมากแก้ว Lila Mak Gap (Moves of Mak Gap)	194
ล่องใต้ Long Tai (Voyage to the South)	196
วิรัชสราญรมย์ Virat Saranrom (Western Delight)	198
สยามภารตะ Siam Bharata	200
สักการะเทวราช Sakkara Thewaraj (Glory to the King)	202
ออเจ้าชาวกรุงศรี Or Chao Chao Krung Si (Ladies of Ayutthaya)	204
ภาคผนวก Annex	206

นาฏศิลป์ไทย

นาฏศิลป์ เป็นศิลปวัฒนธรรมแขนงหนึ่งของชาติที่มีความสำคัญยิ่ง แสดงถึงชาติที่มีอารยธรรมสูง ชาติไทยมีนาฏศิลป์ที่มีเอกลักษณ์เฉพาะ มีจารีตแบบแผนในการถ่ายทอดสืบสานมาแต่โบราณ และเป็นสิ่งสำคัญในชีวิตของชนชาวไทย โดยเข้ามามีบทบาทในวงจรชีวิตของคนไทย ทั้งในด้านความเชื่อ ด้านพิธีกรรม ด้านการอบรมศีลธรรม การศึกษา ตลอดจนด้านการบันเทิง มีการสืบทอดจากรุ่นหนึ่งไปสู่อีกรุ่นหนึ่งมาโดยตลอดไม่หยุดยั้ง ทำให้รูปแบบของนาฏศิลป์มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา อันเป็นวิวัฒนาการที่เกิดขึ้น ตามสภาพของสังคมและเศรษฐกิจ รวมทั้งนโยบายทางด้านวัฒนธรรมของแต่ละยุคสมัย

นาฏศิลป์ไทย คืองานที่เกี่ยวข้องกับการรำ การเต้น ที่เป็นการฟ้อนรำ หรือการละคร การแสดงที่เป็นเรื่องราว อันหมายรวมถึงศิลปะการฟ้อนรำ ทั้งที่เป็น ระเบียบ รำ เต้น รวมทั้งละครรำ โขน หนังใหญ่ ครอบคลุมถึงศิลปะแห่งการร้อง การรำ และการบรรเลงดนตรีของไทย

รำ ระเบียบ ละคร โขน เป็นรูปแบบการแสดงนาฏศิลป์ไทยอันมีลีลาอ่อนช้อยงดงาม ตามลักษณะประณีตศิลป์ การแสดงรำและระเบียบเป็นพื้นฐานสำคัญส่วนหนึ่งในการแสดงโขน ละคร ดังนั้นรำ ระเบียบ ละคร โขน จึงมีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกันในเชิงศิลปะที่ควรแก่การศึกษา สืบทอดและอนุรักษ์

รำ เป็นกิริยา ลีลา ท่าทางการเคลื่อนไหวของมนุษย์อย่างมีจังหวะลีลา เข้ากับเสียงเพลงหรือดนตรี ในลักษณะอ่อนช้อยงดงาม โดยสามารถสื่อความหมายได้

รำแบ่งออกได้ตามลักษณะสำคัญได้ 2 ประเภท คือ

1. รำเดี่ยว คือการรำที่มีผู้แสดงรำเพียงคนเดียว ได้แก่ รำฉุยฉายต่าง ๆ
2. รำคู่ คือการรำที่ใช้ผู้แสดง 2 คน นิยมแสดงในการรำเบิกโรงก่อนการแสดงเรื่องหลัก

ระเบียบ คือการฟ้อนรำเพื่อความงามของศิลปะการรำ และความรื่นเริงบันเทิงใจ ไม่มีการดำเนินเรื่องราว ระเบียบ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. ระเบียบมาตรฐาน คือการแสดงที่มีลักษณะการแต่งกายยืนเครื่องพระ-นาง ตลอดจนท่ารำ เพลงร้อง และดนตรี มีกำหนดไว้เป็นแบบแผนที่มีลักษณะเฉพาะตัว
2. ระเบียบเบ็ดเตล็ด คือการแสดงที่แต่งกายตามรูปแบบลักษณะการแสดงนั้น ๆ หรือการแสดงที่เป็นศิลปะเฉพาะถิ่น ต่อมาผู้คิดแต่งเพลงและประดิษฐ์ท่ารำระบำมากขึ้น โดยนำมาประกอบการแสดงโขนหรือละคร นอกจากนี้ยังมีระเบียบที่คิดประดิษฐ์ เลียนอริยาบทของสัตว์ รวมทั้งระเบียบที่เป็นศิลปะการแสดงพื้นบ้านในท้องถิ่น ต่างๆ ของประเทศไทย

ละคร คือการแสดงที่เป็นเรื่องราว หรือตัดตอนมาแสดงเป็นชุดเป็นตอน

ละครไทย จำแนกได้ 3 ประเภท คือ

1. ละครรำ คือละครที่ดำเนินเรื่องด้วยลีลาการรำ มีบทร้องและดนตรีประกอบการรำ เป็นสื่อให้ผู้ดูเข้าใจความหมายของเรื่องราวได้
2. ละครร้อง คือละครที่ดำเนินเรื่องด้วยการขับร้องเพลง แสดงท่าทางเป็นธรรมชาติ ใช้การขับร้องเพลงในการสื่อความหมายให้ผู้ดูเข้าใจเรื่องที่แสดง
3. ละครพูด คือละครที่ดำเนินเรื่องด้วยการพูด และแสดงท่าทางธรรมชาติประกอบการพูด ให้ผู้ดูเข้าใจเรื่องราว

โขน เป็นมหรสพที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นการแสดงที่ยิ่งใหญ่มีศิลปะสูง ผู้แสดงโขนแต่เดิมเป็นชายล้วน โดยแบ่งออกเป็นตัวละครโขน 4 ประเภท คือ พระ นาง ยักษ์ และลิง ผู้แสดงสวมหัวโขน ยกเว้น นางมนุษย์ นางฟ้า ต่อมาผู้แสดงผู้ชายหรือตัวพระไม่นิยมสวมหัวโขน ส่วนผู้แสดงตัวนางปรับเปลี่ยนผู้แสดงเป็นผู้หญิง มักจัดแสดงในงานมหรสพ โดยกล่าวกันว่าเป็นการแสดง 3 ประเภทมาผสมกัน คือ การเล่นชกนาคศึกดำบรรพ์ การเล่นกระบี่กระบอง และการเล่นหนังใหญ่ ดำเนินเรื่องด้วยการพากย์และเจรจาแบ่งออกเป็นประเภทต่าง ๆ คือ

1. โขนกลางแปลง จัดแสดงกลางแจ้ง กลางสนาม ไม่มีการสร้างโรงหรือเวที
2. โขนนั่งราว จัดแสดงบนเวที ใ้ราวไม้ไผ่พาดตามส่วนยาวของเวที สำหรับผู้แสดงนั่ง
3. โขนโรงใน จัดแสดงบนเวทีแบบการแสดงละครใน
4. โขนหน้าจอ จัดแสดงบนเวที ด้านหลังเป็นจอหนังสือขาว มีประตูเข้า-ออก 2 ข้าง สำหรับผู้แสดง
5. โขนฉาก จัดแสดงบนเวที มีการสร้างฉากประกอบตามเหตุการณ์และสถานที่ สมมติไว้ในเรื่องรามเกียรติ์

นาฏศิลป์ไทยอันได้แก่ รำ ละคร โขน เป็นมรดกศิลปวัฒนธรรมสำคัญของชาติ ที่มีการอนุรักษ์ สืบสานและพัฒนาตามยุคสมัย ก่อให้เกิดการรักษารูปแบบนาฏศิลป์ในเชิงอนุรักษ์ นาฏศิลป์พื้นบ้าน สู่อารยธรรมและพัฒนารูปแบบการแสดงนาฏศิลป์สร้างสรรค์อย่างหลากหลาย วิพิธศิลป์จึงนำเสนอชุดการแสดง นาฏศิลป์ไทย พร้อมภาพและคำบรรยายการแสดง ประกอบด้วย การแสดงนาฏศิลป์อนุรักษ์ การแสดง นาฏศิลป์พื้นบ้านและการแสดงนาฏศิลป์สร้างสรรค์ เพื่อการสืบสาน เผยแพร่สู่ผู้สนใจในศาสตร์ศิลปะ การแสดง ทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ จรรโลงไว้ซึ่งความงามทางสุนทรียศาสตร์ของศิลปวัฒนธรรมสืบไป

Thai Performing Arts

Performing art is a form of artistic expression that reveals much about a country's cultural achievements. Thai performing arts is a living cultural heritage imbued with refined grace and beauty. It is a unique aspect of the Thai way of life, with complex practices and traditions that have been passed down since ancient times. Performing arts play a role in many important elements in Thai people's lives, including entertainment, education, rituals, celebrations, and even the development of moral characteristics. With a rich and long history, Thai performing arts today continue to push forward into new dimensions, responding to the societal, economic, and political climate of the time.

Thai performing arts cover the disciplines of dance, drama, music, and other forms of theatre. Thai dance and drama can be divided into Ram, Rabam, Lakhon and Khon. These categories are interrelated, as Ram and Rabam can be considered as the basis of Khon and Lakhon. Regardless, all forms of Thai dance and drama place emphasis on detailed and graceful choreography.

“Ram” refers to bodily movements that are performed in synchronisation with music. To be considered as Ram, the movements must also be aesthetically pleasing and capable of communicating messages. Ram can be divided into two categories:

1. Ram Diew, or “Solo Ram”, which utilizes one performer. Examples include dances in the Chui Chai family.
2. Ram Khoo, or “Duet Ram”, which utilizes two performers. This type of Ram is often performed as a prelude to other performances.

“Rabam” is a type of dance with no strong narrative plotline. The purpose of Rabam is to provide entertainment to audiences. Rabam can be divided into two categories:

1. Rabam Mat-tra-than, or “Standard Rabam”, which is dictated by a set of specific choreography and music. The costumes used in Rabam Mat-tra-than also follow the standard “Phra” (male protagonist character type) and “Nang” (female protagonist character type) patterns of costume design.
2. Rabam Bet-ta-led, or “Miscellaneous Rabam”, which consists of a diverse array of dances. They can range from local performances, to dances that mimic movements of animals, to dances composed from new choreography and music that were later

incorporated into Khon and Lakhon, and so on. Correspondingly, the costumes used in these dances vary according to factors such as the purpose, theme, and place of origin of each specific dance.

Lakhon, or “Dance Drama”, is a performing art that depicts whole or selected parts of narrative plots through dance and acting. Thai Lakhon can be divided into three categories:

1. Lakhon Ram, or “Dancing Lakhon”, is a type of drama that focuses on telling stories through dance. Performers use choreography to convey messages, such as emotions and speech. The choreography is accompanied by instrumental music, with narration and dialogues being delivered through offstage choruses.
2. Lakhon Rong, or “Singing Lakhon”, is a type of Lakhon that focuses on telling stories through musical dialogues. Bodily movements in Lakhon Rong appears more realistic when compared to the highly symbolic gestures of Lakhon Ram
3. Lakhon Phud, or “Speaking Lakhon”, is a type of Lakhon that focuses on telling stories through spoken dialogues and realistic body language.

Khon, or “Masked Dance Drama”, is considered one of the most advanced forms of Thai performing arts. It depicts the story of Ramakien, the Thai version of the Indian epic Ramayana. Khon is considered to be a combination of three performance forms: Chak Nak Deukdamban (Enactment of the Churning of the Milk Ocean), Krabi-Krabong (weapon-based martial arts), and Nang Yai (Grand Shadow Puppet). Performers of Khon are divided into four main categories: Phra (male protagonist), Nang (female protagonist), Yak (demon) and Ling (monkey or ape). Each character trope possesses their own style of mask, costume, and choreography. In the past all performers were male and all character tropes wore masks. Nowadays, female performers also participate in Khon, and only Yak and Ling characters wear masks. Meanwhile, Phra and Nang characters wear highly stylized makeup to accentuate the beauty of their facial features. Performers do not speak or sing but rely on choreography to convey emotions, thoughts, and actions of characters. All dialogues are conveyed through offstage narrators who narrate the story and give voice to characters.

Khon performances can be divided into five categories:

1. Khon Klang Plaeng, or “Outdoor Khon”, which are staged on open, outdoor settings.
2. Khon Nang Rao, or “Seated Khon”, in which a long bamboo rail is placed on the stage as a prop for performers to sit on.
3. Khon Rong Nai, or “Inner Stage Khon”, which is performed on a stage in the style of Lakhon Nai (Lakhon of the Royal Court). The term “inner” refers to the inner royal court, where Lakhon Nai is performed.
4. Khon Na Jor, or “On-Screen Khon”, which is performed on a stage with a white screen on the background and an entrance/exit doorway on stage right and stage left.
5. Khon Chak, or “Multi-Scene Khon”, which is also performed on the stage. The scenes, however, change from act to act according to the settings in the storyline, much like in Western musicals.

Ram, Rabam, Lakhon, and Khon are ancient and valuable cultural heritages of Thailand. These disciplines have been preserved, passed on, and built upon from generation to generation. They are the foundation of Thai classical, folk, and creative dances. Wiphitsilpa presents to you a well-compiled guide on Thai dances, complete with supplementing pictures. We hope you find the information presented herein to be of interest and benefit to you.

นาฏศิลป์อนุรักษ์

นาฏศิลป์อนุรักษ์ คือ ศิลปะการแสดงนาฏศิลป์ไทยอันเป็นเอกลักษณ์ที่มีประวัติความเป็นมา และมีการสืบทอดยาวนานกว่าร้อยปี โดยใช้อาภักปกริยาทำทางธรรมชาติ ประดิษฐ์เป็นท่าทางร้ายรำที่มีความประณีตงดงามเป็นแบบแผน มีคุณค่าในฐานะที่เป็นที่รวมของศิลปะหลายแขนง ปลูกฝังจริยธรรมและเป็นเอกลักษณ์ของชาติที่แสดงถึงความเป็นอารยประเทศ ประกอบด้วย รำ ระบำ ละคร โขน โดยร่ำแบ่งตามลักษณะสำคัญได้เป็น 2 ประเภท คือ การรำเดี่ยว และรำคู่ ส่วนระบำ เป็นศิลปะแห่งการรำที่ไม่มีการดำเนินเรื่องเป็นเรื่องราว จำแนกเป็นระบำมาตรฐาน ซึ่งหมายถึงการแสดงที่มีลักษณะการแต่งกายยืนเครื่องพระ-นาง และระบำเบ็ดเตล็ด ที่มีการแต่งกายตามรูปแบบลักษณะการแสดงนั้น ๆ สำหรับละคร หมายถึง การแสดงที่เป็นเรื่องราว แบ่งเป็น 3 ประเภท คือ ละครรำ ละครร้อง และละครพูด โดยละครรำมี 2 ลักษณะ คือ ละครรำแบบแผนดั้งเดิมและละครรำที่ปรับปรุงตามสมัยนิยม นอกจากนี้ นาฏศิลป์ไทยอนุรักษ์ที่เป็นนาฏศิลป์ชั้นสูงอย่างหนึ่งของไทย คือ โขน แบ่งออกเป็น 5 ประเภท คือ โขนกลางแปลง โขนนั่งราว โขนโรงใน โขนหน้าจ้อ และโขนฉาก ที่มีวิวัฒนาการสอดแทรกด้วยเทคโนโลยีใหม่สร้างปรากฏการณ์ในการแสดงอย่างงดงามในยุคปัจจุบัน

Nattasilp Anurak Classical Performing Arts

In the realm of Thai performing arts, the umbrella of “classical performing arts” refer to a variety of performances that conform to the unique principles of Thai classical theatre, which have been passed down for hundreds of years. The choreographic repertoire, one of the most important aspects of classical theatrics, consists of highly refined movements that were developed from motions observed in nature. Classical performances possess great value as a national heritage, reflecting Thailand’s cultural advancements as well as instilling the Thai people with a sense of pride and moral characteristics. The performances also bring together the different disciplines of Thai arts, such as music, fine arts, and poetry.

Each performance under the classical umbrella can be classified as Ram, Rabam, Lakhon, or Khon.

1. Ram are standardized solo or duet dances.
2. Rabam are dances with no narrative plots and can be divided into two categories:

(1) Rabam Mat-tra-than (Standard Rabam)

(2) Rabam Bet-ta-led (Miscellaneous Rabam). In the classical sense, this distinction can be made through the degree of conformity to classical theatrics, namely the costumes worn by performers. Standard Rabam employs costumes that conform to the format of Phra (male protagonist) and Nang (female protagonist) trope in classical dramas. On the other hand, Miscellaneous Rabam employs a wide range of costumes that differ according to each particular performance. Outside the realm of classical performing arts, the term Rabam can also be used to describe a wide variety of local dances.

3. Lakhon (Dance Drama), which can be divided into three categories:

(1) Lakhon Ram (Dancing Lakhon), which focuses on choreography;

(2) Lakhon Rong (Singing Lakhon), which focuses on vocals

(3) Lakhon Phud (Speaking Lakhon), which focuses on acting and dialogues

4. Khon, which is a form of masked dance drama that portrays the story of Ramakien, the Thai version of the Hindu epic Ramayana. Khon can be divided into five categories:

(1) Khon Klang Plaeng (Outdoor Khon)

(2) Khon Nang Rao (Seated Khon)

(3) Khon Rong Nai (Inner Stage Khon)

(4) Khon Na Jor (On-Screen Khon)

(5) Khon Chak (Multi-Scene Khon)

รำแม่บท

รำแม่บท เป็นรำมาตรฐาน ใช้สำหรับการฝึกหัดเบื้องต้นด้านนาฏศิลป์ไทย บทร้องกำหนดชื่อท่ารำไว้อย่างชัดเจน แต่งกายยืนเครื่องพระ-นาง รำแม่บทนี้เป็นต้นแบบในการสร้างกระบวนการท่ารำในการแสดงชุดต่าง ๆ

Ram Mae Bot (Dance of the Principal Movements)

Ram Mae Bot is the standard dance used for practicing principal movements in Thai classical dance. Thus, Ram Mae Bot is the basis used for creating choreographies for various other performances. The names of all the dance movements are recited in a song that accompanies this dance. Performers dress in the standard male and female protagonist costumes.

รำเบิกโรงดอกไม้เงินทอง

รำเบิกโรงดอกไม้เงินทอง เป็นระบำเบิกโรงละครใน พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวโปรดฯ ให้ประดิษฐ์ขึ้นใหม่ โดยใช้ผู้แสดง 2 คน แต่งกายยืนเครื่องพระ มือขวาถือดอกไม้ทอง ส่วนมือซ้ายถือดอกไม้เงิน ร่ายรำตามบทร้องและทำนองเพลง มุ่งให้เกิดความสวัสดิมงคลแก่การแสดง และผู้ชมโดยทั่วกัน

Ram Boek Rong Dok Mai Ngoen Thong (Silver and Gold Flowers Overture Dance)

Ram Boek Rong Dok Mai Ngoen Thong is an overture dance of the Lakhon Nai dance drama. It was created by the order of King Mongkut the Great (Rama IV) to be an alternative to old Lakhon overture dances. The dance employs two performers dressed in standard male protagonist costumes, holding a golden flower bouquet in their right hands and a silver flower bouquet in their left hands. The performers dance to auspicious music and lyrics in order to bless the ensuing Lakhon Nai performance and wish happiness for the audience.

รำฝรั่งคู่

รำฝรั่งคู่ เป็นการแสดงรำคู่ชุดหนึ่ง ผู้แสดงรำด้วยลีลาประกอบทำนอง เพลงฝรั่งรำเก่า ตะเข็ง เจ้าเขิน เพลงเร็ว เพลงฉิ่ง จีนรัว จีนรำพัดและจีนถอน แต่งกายยืนเครื่องพระ-นาง มือทั้งสองถือพัดประกอบการรำรำ ในช่วงท้ายของการแสดง

Ram Farang Khu (Farang Duo Dance)

Ram Farang Khu is a duo dance accompanied by the songs Farang Ram Thao, Takhoeng, Chao Sen, Phleng Rew, Phleng Ching, Chin Rua, Chin Ram Phat, and Chin Thon. The costumes used are that of the standard male and female protagonist attires. During the last part of the show, performers dance with folding fans in both hands.

รำชัตชาตรี

รำชัตชาตรี เป็นการแสดงที่ปรับปรุงมาจากการรำชัตไหว้ครู ในการแสดงละครชาตรี เป็นรูปแบบการรำเบิกโรงก่อนการแสดงละคร ในลักษณะการรำคู่ ประกอบด้วยผู้แสดงฝ่ายชายและผู้แสดงฝ่ายหญิง แสดงลีลาท่ารำรวดเร็วตามท่วงทำนองดนตรี

Sat Chatri

Sat Chatri is an overture dance in the form of a male and female duet, with fast-paced music and movements. It is derived from the Sat Wai Khru Dance, which is performed to pay respect to teachers and deceased masters of the Lakhon Chatri dance-drama.

รำโน้รธาบูชาัยญ

รำโน้รธาบูชาัยญ เป็นการแสดงรำเดี่ยว กล่าวถึงนางมโน้รธา มนุษย์ผู้หญิงที่มีปีกหางประจุดอก การแสดงมุ่งเน้นลีลาการร่ายรำรอบกองไฟ ในพิธีบูชาัยญก่อนบิณฑกกลับไปยังเขาไกรลาส

Manora Bucha-yan (Sacrificial Dance of Manora)

Manora Bucha-yan is a solo dance of Manora, a Kinnari and main character of the tale of Phra Suthon Manora. When Monora's husband, Prince Suthon, was away, she was accused of bringing bad luck to the kingdom and was sentenced to be burned alive as an offering to the gods. Manora cleverly feigned acceptance and asked for her confiscated wings to be returned, so that she may perform a votive dance before jumping into the sacrificial pyre. The Manora Bucha-yan dance depicts the scene of Manora dancing, displaying great beauty as well as agility. The performance ends with Manora flying off to Mount Kailash, home of the Kinnaris, in order to escape her death.

ระบำกฤดาภินิหาร

ระบำกฤดาภินิหาร เป็นการแสดงชุดหนึ่งในละครประวัติศาสตร์ เรื่องเกียรติศักดิ์ไทย โดยผู้แสดงแต่งกายยืนเครื่องพระ-นาง เปรียบเสมือนเทพบุตรเทพธิดา ถือพานดอกไม้ประกอบการรำรำ พร้อมโปรยดอกไม้เพื่ออัญวยพรให้เกิดความสวัสดีมงคลแก่การแสดงและผู้ชมโดยทั่วกัน นอกจากนี้ สามารถจัดแสดงในงานต่างๆ เพื่อความเป็นสิริมงคล

Krit-da Phinihan

The Krit-da Phinihan dance is a part of the historical play Kiattisak Thai (Thai Glory). performers dress in the standard male and female protagonist costumes, representing heavenly beings. Each holds a tray full of flowers and scatters them to bless the performance and audience. This show can be performed in various ceremonies to bring good fortune.

ระบำกีนรีร้อน

ระบำกีนรีร้อน กล่าวถึงเหล่ากีนรีที่มีลักษณะเป็นมนุษย์ผู้หญิง ซึ่งมีปีกหางประดุจนก พวกมันบินร่อนลงมาจากเขาไกรลาสเพื่อเล่นน้ำในสระอโนดาต มีลีลาการเรียงระบำอ่อนช้อยงดงาม สนุกสนาน ตามท่วงทำนองและจังหวะเพลง

Kinnari Ron (Hovering Kinnari Dance)

Kinnari Ron is a dance depicting the Kinnari, a woman-like mythological creature with wings and tail of a bird. The scene portrays the Kinnari flying down from Mount Kailash to dabble in Lake Anotatta. This delicate and graceful dance is accompanied by cheerful music.

ระบำดาวดึงส์

ระบำดาวดึงส์ เป็นระบำมาตรฐานที่อยู่ในละครดึกดำบรรพ์ เรื่องสังข์ทอง ผู้แสดงแต่งกายยืมเครื่องพระ นาง เปรียบเสมือนเทพบุตร เทพธิดา จับระบำด้วยลีลาท่ารำที่งดงาม บรรยายถึงทิพย์วิมานอันยิ่งใหญ่ ซึ่งเป็นที่ประทับของพระอินทร์บนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์

Rabam Dao-wa-dueng (Dance of Trayastrimsa)

Rabam Dao-wa-dueng is a dance from the Lakhon Deukdamban play Sang Thong (Goden Conch). Performers dress in the standard male and female protagonist costumes, representing heavenly beings. The name “Dao-wa-dueng” comes from the Thai pronunciation of “Trayastrimsa”: the second level of heaven in Buddhist mythology. This beautiful dance describes the celestial abodes of Trayastrimsa where the god Indra resides.

ระบำเทพบันเทิง

ระบำเทพบันเทิง เป็นระบำมาตรฐานที่อยู่ในละครในเรื่องอิเหนา ผู้แสดงแต่งกายยืนเครื่องพระ-นาง เปรียบเสมือนเทพบุตร เทพธิดา ร่ายรำด้วยลีลาท่ารำที่งดงามเพื่อบูชาถวายเทพผู้ศักดิ์สิทธิ์ คือ “องค์ปะตาระกาหลา” นอกจากนี้ สามารถจัดแสดงในงานต่างๆ เพื่อความเป็นสิริมงคล

Rabam Thep Ban-thoeng (Dance of the Delighting Deities)

Rabam Thep Ban-thoeng is a dance from the Lakhon Nai play Inao. performers dress in the standard male and female protagonist costumes, representing heavenly beings who dance gracefully to entertain the revered god Petarakala.

This show can be performed in various ceremonies for good fortune.

ระบำกรับ

ระบำกรับ เป็นระบำที่ใช้กรับพวงประกอบการแสดง ซึ่ง “กรับพวง” เป็นเครื่องดนตรีไทยชนิดหนึ่ง โดยผู้แสดงใช้มือขวาถือกรับพวง ตีกระทบส่วนต่างๆ ของร่างกาย เช่น ฝ่ามือ โหล่ ต้นขา เป็นต้น ร่ายรำตามท่วงทำนองและจังหวะของเพลงที่มีทั้งช้าและเร็ว

Rabam Krap (A Hand-clapper Dance)

Rabam Krap is a dance featuring the Thai traditional musical instrument known as Krap Phuang (layered hand clappers). Performers hold the Krap Phuang in the right hand and create sound by clapping it against different parts of their body, such as palms, shoulders, and thighs. The dance employs both fast-paced and slow-paced music.

ระบำจิ่ง

ระบำจิ่ง เป็นระบำที่ใช้จิ่งประกอบการแสดง ซึ่ง “จิ่ง” เป็นเครื่องดนตรีไทยที่ใช้กำกับจังหวะในวงดนตรีไทยทุกประเภท โดยผู้แสดงใช้มือทั้งสองถือจิ่งร่ายรำพร้อมกับตีกระทบให้เกิดเสียง “จิ่ง” “จับ” และ “รวจิ่ง” อย่างต่อเนื่องตามที่วงทำนอง จังหวะของเพลงที่ประกอบด้วยจังหวะช้าและจังหวะเร็ว

Rabam Ching (Cup Cymbals Dance)

Rabam Ching is a dance featuring the traditional Thai percussion instrument Ching (a pair of small cup cymbals). This instrument regulates the tempo of Thai traditional music and is featured in all types of traditional ensemble. Performers dance while holding Ching in both hands, clapping it to make three distinct sounds: “Ching” (produced by striking the edge of the cups against each other), “Chap” (produced by clasping the cups), and “Rua Ching” (quivering sound). The dance is accompanied by fast-paced and slow-paced music.

ระบำชุดไทยพระราชนิยาม

ระบำชุดไทยพระราชนิยาม สร้างสรรค์ขึ้นโดยนำเครื่องแต่งกายสำหรับสตรีไทยตามแบบฉลองพระองค์ของสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ พระบรมราชชนนีพันปีหลวง ประกอบด้วย ไทยเรื้อนตัน ไทยจิตรลดา ไทยอมรินทร์ ไทยบรมพิมาน ไทยจักรี ไทยดุสิต ไทยจักรพรรดิ และไทยศิวาลัย ประดิษฐ์ลีลาท่ารำตามบทร้องเพื่อการอนุรักษ์และเผยแพร่เครื่องแต่งกายสตรีไทย

Rabam Chut Thai Phraratchaniyom (Royal Thai National Costumes Dance)

Rabam Chut Thai Phraratchaniyom is a dance inspired by the standard national Thai traditional dress for women. These dresses were created by Her Majesty Queen Sirikit, the Queen Mother. The names of the dresses are Ruan Ton, Chitlada, Amarin, Borom Phiman, Chakri, Dusit, Chakkraphat, and Siwalai. The choreography and accompanying lyrical music are aimed toward promoting the use and conservation of these eight national dresses.

ระบำวิชณี

ระบำวิชณี สร้างสรรค์ขึ้นด้วยแนวคิดความนิยมในการใช้พัด เพื่อบรรเทาความร้อนจากสภาพอากาศของประเทศไทย ผู้แสดงเป็นหญิงสาว แต่งกายชุดนางในราชสำนัก มือขวาถือพัด “วิชณี” ร่ายรำตามทำนองเพลงและบทร้อง

Rabam Wichani (Wichani Dance)

Rabam Wichani is a dance featuring the Wichani, a type of fan used primarily in the royal court. The dance was inspired by the Thai people's use of hand fans to relieve themselves from the country's hot weather. It is performed by young woman dressed in Thai royal court costume, holding a Wichani fan in their right hand.

ระบำนพรัตน์

ระบำนพรัตน์ เป็นระบำที่สร้างสรรค์จากความเชื่อในคุณค่าของอัญมณีที่เสริมความเป็นสิริมงคลแก่ผู้ประดับ โดยผู้แสดงเปรียบเสมือนอัญมณี ๙ ชนิด ประกอบด้วย เพชร ทับทิม มรกต บุษราคัม โทแพซ นิล มุก เพทาย และไพฑูรย์

Rabam Noppharat (Dance of the Nine Gems)

Rabam Noppharat is a dance representing the Navaratna, a set of nine gems from Hindue beliefs that are said to enhance the fortune of its owners. The nine gems include: diamond, ruby, emerald, topaz, garnet, black spinel, pearl, zircon, and chrysoberyl. The dance employs nine performers, each dressed in a distinct colour representing each of the nine gems.

ระบำศรีชัยสิงห์

ระบำศรีชัยสิงห์ เป็นระบำที่สร้างสรรค์ท่ารำและเครื่องแต่งกายเลียนแบบภาพจำหลักของนางอัปสรabayon บริเวณปราสาทเมืองสิงห์ ริมน้ำแควน้อย จังหวัดกาญจนบุรี ปรากฏในจารึกปราสาทพระขรรค์ สมัยพระเจ้าชัยวรมันที่ 7 ว่าดินแดนแถบนี้มีวัฒนธรรมดั้งเดิมผสมผสานระหว่าง มอญ ขอม และไทย

Rabam Si Chai-ya-sing (Sri Jaiyasingh Dance)

Rabam Si Chai-ya-sing is a dance inspired by the Bayon-style mural engravings of Apsaras (celestial maidens) at the Prasat Mueang Sing, a historical temple located on the banks of Khwae Noi River in Kanchanaburi Province. According to inscriptions dating back to the reign of the King Jayavarman VII of the Angkor Empire found at the Preah Khan Temple in Cambodia, the area consisted of a cultural mixture between the Mon, Khmer, and Thai peoples.

กราววีรชัยยักษ

กราววีรชัยยักษ เป็นการแสดงของเสนายักษ กระบวนท่าทางการเต้นตามแบบการแสดงโขน ลีลาท่ารำแสดงให้เห็นพลังกำลัง ความพร้อมเพรียง และความสง่างาม โดยนำท่าทางมาจากกระบวนการจัดทัพตรวจพลของกองทัพยักษฝ่ายลงจากจากเรื่องรามเกียรติ์

Grao Weerachai Yak (Dance of the Demon Troop)

Grao Weerachai Yak is a dance fashioned in the Khon style that depicts the assembly of demon army generals. The dance style represents power, unity, and grace. The dance choreography was adapted from a scene in the Khon play when the demon army of Longka is undergoing troop inspection.

กราววีรชัยลิง

กราววีรชัยลิง เป็นการแสดงการจัดพลของเหล่าวานรสิบแปดมงกุฏ ซึ่งเป็นเสนาวานรของกองทัพพระรามในเรื่องรามเกียรติ์ กระบวนลีลาท่าทาง มีความคล่องแคล่ว ว่องไวและความเข้มแข็ง โดยนำท่าทางมาจากการรำตรวจพล ท่าทางการต่อสู้ และท่าทางเลียนแบบกิริยาอาการชุกชอนของลิงมาสร้างสรรค์เป็นท่ารำ

Grao Weerachai Ling (Dance of the Monkey Troop)

Grao Weerachai Ling is a dance fashioned in the Khon style that depicts the assembly of monkey army generals. These generals were collectively known as the Sibpaed Mongkut, or the 18 Crowns, and were made up off 18 elite monkey warriors. The dance style is agile, swift, and powerful. The dance choreography was adapted from a scene from the Khon play when the monkey army of Phra Ram (Rama) is undergoing troop inspection. The choreography was also inspired by the naturally playful movements of monkeys.

การแสดงโขน เรื่องรามเกียรติ์ ชุดยกรบ

การแสดงโขน เรื่องรามเกียรติ์ ชุดยกรบ กล่าวถึงการทำสงครามระหว่างกองทัพฝ่ายพระรามและฝ่ายทศกัณฐ์ แสดงถึงกระบวนการรบระหว่างพระราม พระลักษมณ์ พร้อมด้วยไพร่พลวานร กับทศกัณฐ์เจ้ากรุงลงกา แสดงให้เห็นชั้นเชิงและลีลาการรบด้วยอาวุธ การต่อตัวของตัวละคร หรือที่เรียกว่า “การขึ้นลอย”

Khon Performance: Scene of the Great Battle

This dance is a scene from the Khon performance, depicting the battle between the forces of Phra Ram (Rama) and Thotsakan (Ravana). As with other parts of the Khon performance, the dance is derived from the story of Ramakien. In this particular scene, Phra Ram, his brother Phra Lak (Lakshmana), and the army of monkeys face off against Thotsakan and the demon army. The choreography demonstrate elegance as well as the battle tactics and weapon skills. It includes the signature posture called “Khuen Loi”, in which a performer steps on top of another performer.

หนุมานจับนางสุพรรณมัจฉา

หนุมานจับนางสุพรรณมัจฉา เป็นการแสดงชุดหนึ่งอยู่ในการแสดงโขน เรื่องรามเกียรติ์ กระบวนท่ารำสื่อถึงการไล่จับ และการเกี่ยวพาราสี ของตัวละครระหว่างหนุมานซึ่งเป็นวานรกับนางสุพรรณมัจฉา ซึ่งเป็นผู้หญิงที่มีหางเป็นปลา จากมูลเหตุที่นางสุพรรณมัจฉาพา เหล่าบริวารปลามาคาบก้อนหินเพื่อขัดขวางมิให้กองทัพของพระราม ทำถนนข้ามมหาสมุทร เพื่อเดินทางไปช่วยนางสีดาที่กรุงลงกา

Hanuman Chap Nang Suphannamatcha (Hanuman Chases Suphannamatcha)

Hanuman Chap Nang Suphannamatcha is a duo dance from the Khon performance, featuring the characters Hanuman and Suphannamatcha. The dance came from an episode in the Ramakien when Phra Ram (Rama), was building a causeway across the ocean to rescue his wife Sida (Sita), who was abducted by the demon king Thotsakan (Ravana).

To thwart Phra Ram's plan, Thotsakan sent his mermaid daughter Suphannamatcha, whom he had conceived with a fish, to lead an army of sea creatures in destroying the causeway.

Hanuman, Phra Ram's trusty monkey general, intercepted the plan and began chasing Suphannamatcha. During the chase, however, Hanuman became enamoured with Suphannamatcha's beauty and began to court her. The Hanuman Chap Nang Suphannamatcha portrays the chasing and courting of Hanuman and Suphannamatcha. The choreography combines movements of pursuit and dalliance.

หนุมานจับนางเบญยกาย

หนุมานจับนางเบญยกาย เป็นการแสดงชุดหนึ่งอยู่ในการแสดงโขน เรื่องรามเกียรติ์ แสดงถึงсилาร่ำรำในการไล่ติดตามและเกี่ยวพาราสีระหว่างหนุมาน ซึ่งเป็นวานรกับนางเบญยกายซึ่งเป็นยักษ์นิ จากมูลเหตุที่นางเบญยกาย ได้รับคำสั่งจากทศกัณฐ์ให้ปลอมเป็นนางสีดาแสร้งตายลอยน้ำเป็นอุบาย ให้พระรามยกทัพกลับไป แต่ถูกพิสูจน์เพื่อหาตัวตนแท้จริงโดยการ นำไปเผาไฟ เมื่อนางทนต่อความร้อนไม่ได้จึงคืนร่างกลับดังเดิม แล้วพยายามเหาะหลบหนี แต่หนุมานไล่ตามจับไว้ได้

Hanuman Chap Nang Benyakai (Hanuman Chases Benyakai)

Hanuman Chap Nang Benyakai is a duo dance from the Khon performance, featuring the characters Hanuman and Benyakai (Trijata). The dance came from an episode in the Ramakien when, following the demon king Thotsakan's (Ravana) plan to trick Phra Ram (Rama), the demoness Benyakai transformed herself into Sida (Sita) and feigned death by floating down a river. To prove her identity, "Sida's" corpse was burned on a pyre. Unable to withstand the fiery heat, Benyakai transformed back into herself and tried to flee. Hanuman, Phra Ram's trusty monkey general, chased after Benyakai and caught her in time. During the chase, however, Hanuman became enamoured with Benyakai's beauty and began to court her. The choreography combines movements of pursuit and dalliance.

เมขลา รามสูร

เมขลา รามสูร เป็นตัวละครที่ปรากฏในตำนานเทพนิยายของไทยมาแต่โบราณ แสดงลีลาการไล่ติดตามระหว่างรามสูรกับนางเมขลา จากมูลเหตุที่นางเมขลา เทพธิดาที่คอยช่วยเหลือผู้คนในท้องทะเล เดินทางออกจากวิมานไปร่วมร่ายรำ กับเหล่าเทวดานางฟ้าในช่วงวสันตฤดู (ฤดูฝน) พร้อมโยนดวงแก้วประจำกาย ให้เกิดแสงอย่างงดงาม ขณะเดียวกันรามสูรซึ่งเป็นอสูรเทพบุตรได้เหาะมาพบ และเห็นแสงจากดวงแก้ว จึงไล่ติดตามเพื่อช่วงชิงดวงแก้วมาเป็นของตน

Mekhala Ramasoon

The dance portrays the chase between two characters from ancient Thai folklore: Ramasoon and Mekhala. Mekhala, a goddess who looks after seafarers, left her abode to join a dance with other celestial beings during the rainy season. She tossed her magical crystal ball into the air to create beautiful rays of light. Ramasoon, the demon god, flew by and spotted the brilliant rays. He then began chasing Mekhala to try to steal the magical crystal ball. As Mekhala escapes, she flickers the shining orb to tease Ramasoon.

ระบำโบราณคดี

เป็นการแสดงนาฏศิลป์ไทยที่สร้างสรรค์ขึ้นโดยได้รับอิทธิพลจากอารยธรรมของอาณาจักรสำคัญยุคโบราณในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ อันเป็นที่ตั้งของประเทศไทย และประเทศเพื่อนบ้าน ล้วนเป็นอาณาจักรที่เคยเจริญรุ่งเรืองด้วยวัฒนธรรม อาทิ อาณาจักรฟูนัน อาณาจักรเจนละ อาณาจักรเขมรโบราณ อาณาจักรทวารวดี อาณาจักรศรีวิชัย อาณาจักรเชียงแสน และอาณาจักรสุโขทัย อาณาจักรต่าง ๆ เหล่านี้เสมือนบรรพบุรุษทางวัฒนธรรมของไทยในด้านต่าง ๆ รวมทั้งด้านนาฏดุริยางคศิลป์ที่ปรากฏเป็นที่ประจักษ์จวบจนถึงปัจจุบัน ร่องรอยทางประวัติศาสตร์นำสู่การแสดงนาฏศิลป์ที่งดงามสื่อถึงอารยธรรมของอาณาจักรโบราณทางประวัติศาสตร์ดังกล่าว โดยบรมครูด้านนาฏศิลป์และดนตรีไทย ร่วมสร้างสรรค์เป็นการแสดงชุดโบราณคดี 5 ชุด ประกอบด้วย ระบำทวารวดี ระบำศรีวิชัย ระบำลพบุรี ระบำเชียงแสน และระบำสุโขทัย

Rabam Boranakadee The Five Archaeological Dances

Ancient Southeast Asia was a land of many great civilizations. As such, Thailand and its neighboring countries were once home to sophisticated realms, including the Funan State, Chenla Kingdom, Khmer Empire, Dvaravati, Srivijaya Empire, Chiang Saen, and Sukhothai Kingdom, among others. The legacy of these ancient powers continues to impact different aspects of Thai art and culture, including dance and music, to this day.

The Archaeological Dances consist of five performances that pay homage to the ancient states of (1) Dvaravati, (2) Srivijaya, (3) Lopburi, (4) Chiang Saen, and (5) Sukhothai, with each dance representing each of the kingdoms. The dances were created by the combined efforts of traditional dance and music experts who drew on clues of the ancient world, such as artistic artifacts, to recreate the costumes, choreographies, and music styles of these kingdoms. The result is a set of performances that transports audiences into the past, evoking the beauty and sophistication of the ancient kingdoms.

ระบำเชียงแสน

ระบำเชียงแสน เป็นระบำโบราณคดีที่สร้างสรรค์ท่ารำจากภาพจิตรกรรมฝาผนัง และลายปูนปั้นยุคอาณาจักรเชียงแสน ประมาณพุทธศตวรรษที่ 16 - 23 ที่ปรากฏในโบราณสถาน สีลาท่ารำและเสียงดนตรีภาคเหนือ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

Rabam Chiang Saen (Chiang Saen Dance)

Rabam Chiang Saen is one of the Five Archaeological Dances. It is inspired by mural paintings and reliefs found in archaeological sites from the ancient Chiang Saen Kingdom (16th-23rd century B.E.). The choreography and music of this performance combine Northern and Northeastern Thai traditional dance and music styles.

ระบำทวารวดี

ระบำทวารวดี เป็นระบำโบราณคดีที่สร้างสรรค์ทำรำจากโบราณวัตถุ ภาพจิตรกรรมและประติมากรรม ในสมัยทวารวดีประมาณพุทธศตวรรษที่ 12 - 16 สืลการทำรำและเสียงดนตรี ตลอดจนเครื่องแต่งกายมีแบบอย่างจากเชื้อชาติมอญ อันเป็นชนเผ่าดั้งเดิมในดินแดนทวารวดี

Rabam Thawarawadi (Dvaravati Dance)

Rabam Thawarawadi is one of the Five Archaeological Dances. It is inspired by artifacts, mural paintings, and sculptures from the Dvaravati Kingdom (12th-16th century B.E). The dance choreography, music, and costumes were designed based on dance, music, and clothing if the Mon people, who were the natives of the Dvaravati Kingdom.

ระบำลพบุรี

ระบำลพบุรี เป็นระบำโบราณคดีที่สร้างสรรค์ท่ารำเลียนแบบประติมากรรม และภาพจำหลักสมัยลพบุรี ที่ปรากฏบนทับหลังและหน้าบันของปราสาทหินพิมาย จังหวัดนครราชสีมา และปราสาทพนมรุ้ง จังหวัดบุรีรัมย์ อันเป็นศิลปะแบบขอม ระหว่างพุทธศตวรรษที่ 12 - 13 ดังนั้นวัฒนธรรมจากดินแดนในยุคนี้ จึงส่งผลต่อการสร้างสรรค์ท่ารำ ดนตรี และเครื่องแต่งกาย

Rabam Lopburi (Lopburi Dance) ❁

Rabam Lopburi is one of the Five Archaeological Dances. It is inspired by the Khmer-style sculptures and engravings found on lintels and tympana at Prasat Hin Phimai Archaeological site in Nakhon Ratchasima Province and Prasat Phanom Rung Archaeological site in Buriram Province. These sites were part of the Lopburi (Lavo) Kingdom (12th-13th century B.E), which was situated in the area of present-day Northeastern Thailand. The dance choreography, music, and costumes are based on the culture of this ancient kingdom.

ระบำสุโขทัย

ระบำสุโขทัย เป็นระบำโบราณคดีที่สร้างสรรค์ท่ารำจากประติมากรรม พระพุทธรูปปูนปั้นและพระพุทธรูปหล่อสำริดปางลีลามาสมัยสุโขทัย ระหว่างพุทธศตวรรษที่ 19 - 20 ดังนั้น ท่ารำและดนตรี ตลอดจนเครื่องแต่งกายจึงมีรูปแบบจากสมัยสุโขทัย

Rabam Sukhothai (Sukhothai Dance)

Rabam Sukhothai is one of the Five Archaeological Dances. It is inspired from the Leela attitude stucco Buddha statues and the bronze-cast Buddha images of the Sukhothai Kingdom (19th-20th century B.E). The Leela attitude is a style of iconography that depicts the Buddha in graceful walking movement, as if gliding down from the heavens. Leela Buddha images from the Sukhothai period are revered for their exceptional beauty. The choreography, music, and costume of this dance is modelled after the culture of the Sukhothai Kingdom.

ระบำศรีวิชัย

ระบำศรีวิชัย เป็นระบำโบราณคดีที่สร้างสรรค์ทำรำจากหลักฐานศิลปกรรม และโบราณวัตถุสมัยศรีวิชัย มีอาณาจักรตั้งอยู่บนแหลมมลายู บริเวณจังหวัดชุมพร ปัตตานี นครศรีธรรมราชและหมู่เกาะอันโดนีเซียราวพุทธศตวรรษที่ 13-18 ดังนั้นวัฒนธรรมจากดินแดนในยุคนี้จึงส่งผลต่อการสร้างสรรค์ทำรำ ดนตรี และเครื่องแต่งกาย

Rabam Siwichai (Srivijaya Dance)

Rabam Siwichai is one of the Five Archaeological Dances. It is inspired by the Srivijaya Empire (13th-18th century B.E.), which spanned across a large portion of Maritime Southeast Asia. In Thailand, the Srivijaya civilization had a significant presence in what is now Chumphon, Pattani, and Nakhon Si Thammarat Provinces. The choreography, music, and costume of this dance is modeled after the aesthetic style of artworks and artifacts from the Srivijaya period.

รำดูยฉาย

คือ ประเภทของการแสดงนาฏศิลป์ไทยชุดหนึ่ง มักใช้ในการรำเดี่ยวสื่อถึงอุปนิสัยของตัวละคร โดยเน้นลักษณะบุคลิกภาพเฉพาะ มีบทร้องประกอบการรำที่พรรณนาถึงรูปร่างหน้าตาท่าทาง และการแต่งกายของผู้รำในชุดนั้น มีความละเมียดละมัยสวยงาม มีคุณค่าทางศิลปะอย่างเป็นเลิศ ตัวละครสามารถแสดงอารมณ์ภาคภูมิใจผ่านกระบวนการรำ ใช้แสดงในการสมมติว่าตัวละครแปลงกายได้สวยงามเป็นที่พอใจก็รำดูยฉายแสดงความรู้สึกออกมา ดังนั้น การรำดูยฉายจึงเป็นการรำในเชิงอวดฝีมือที่ผู้แสดงต้องสื่ออารมณ์ของตัวละครด้วยกิริยาท่ารำที่ละเมียดละมัยสอดคล้องกับตัวละคร มีการสืบทอดการแสดงมาอย่างต่อเนื่องเป็นลำดับ

Ram Chui Chai

Chui Chai is a specific form of Ram that is mostly performed as a solo dance and can generally be found as a part of Lakhon and Khon and performances. The dance is used to portray the personality of a character, with a focus on specific traits. As such, the dance is accompanied by a poetic song, which describes the physical traits, clothing, and accessories of the character being depicted.

Chui Chai is considered to be a highly refined form of Thai dance that has been passed down through generations. The dance employs elegant choreography that focuses on portraying the character's grace and beauty. The dancer must be able to communicate the character's inner thoughts and emotions through said choreography. One example is the emotion of pride, which is sometimes portrayed when a character has successfully transformed into another character. In such cases, the dancer must convey the sense of pride the character has towards the beauty of his or her transformed self. By requiring great details and expertise to execute, dancers often use Chui Chai performances as a way to flaunt their skills.

ดูยวาทังไม้เงินทอง

ดูยวาทังไม้เงินทอง เป็นรำเบิกโรงชุดหนึ่ง ซึ่งพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวโปรดฯ ให้ประดิษฐ์ขึ้นใหม่ โดยใช้ผู้แสดงหญิง 2 คน แต่งกายยืนเครื่องนางสวมศิราภรณ์รัตเกล้ายอด มือขวาถือกิ่งไม้ทอง มือซ้ายถือกิ่งไม้เงิน ร่ายรำตามบทร้องและทำนองเพลงดูยวาทัง มุ่งให้เกิดความสวัสดิมงคลแก่การแสดงและผู้ชมโดยทั่วกัน

Chui Chai King Mai Ngoen Thong (Chui Chai of Silver and Golden Branches)

Chui Chai King Mai Ngoen Thong is an overture dance created by order of King Mongkut (Rama IV). The dance employs two female performers, each dressed in the standard female protagonist costume, wearing Rat Klao Yot (pointed tiara crown), and holding a golden tree branch in their right hand and a silver tree branch in their left hand. The dance is accompanied by Thai classical music, playing the Chui Chai piece. The lyric of the piece focuses on blessing the ensuing performance and wishing happiness for the audience.

ดูฉายทศกัณฐ์ลงสวน

ดูฉายทศกัณฐ์ลงสวน เป็นการแสดงชุดหนึ่งในการแสดงโขน เรื่องรามเกียรติ์ กล่าวถึงทศกัณฐ์ เจ้ากรุงลงกา แสดงลีลาท่ารำ ด้วยความภาคภูมิใจในความสง่างามของตน โดยมีขอชาติอพัท และคล้องพวงมาลัย เพื่อไปเกี่ยวนางสีดา

Chui Chai Thotsakan Long Suan (Chui Chai of Thotsakan Entering the Garden)

Chui Chai Thotsakan Long Suan is a dance from the Khon performance. It is a solo dance of Thotsakan (Ravana), demon king of Langka and main antagonist of Ramakien. It depicts an episode from the story when Thotsakan attempts to court Sida (Sita), the female protagonist of the story. Thotsakan had previously abducted Sida from her husband, Phra Ram (Rama). Thotsakan then placed Sida in a beautiful garden and dressed himself in handsome attire, all in an attempt to win Sida's affection. The dance portrays the scene of Thotsakan demonstrating pride in his grace and glory before heading to meet Sida in the garden. The dancer is dressed in an ogre costume with additional details, such as the inclusion of a red cape. The dancer wields a folding fan in his right hand, with a flower garland adorning his wrist.

ดูฉายเบญกาย

ดูฉายเบญกาย เป็นการแสดงชุดหนึ่งในการแสดงโขนเรื่องรามเกียรติ์ กล่าวถึงนางเบญกาย แสดงลีลาท่ารำด้วยความภาคภูมิใจในความงามของตน ที่สามารถแปลงกายได้งดงามเหมือนนางสีดา เพื่อทำอุบายตามคำสั่งของทศกัณฐ์ ในการยุติสงครามกับพระราม

Chui Chai Benyakai (Chui Chai of Benyakai)

Chui Chai Benyakai is a dance from the Khon performance. It is a solo dance of Benyakai (Trijata), an ogress and niece of Thotsakan (Ravana) from the story of Ramakien. Phra Ram (Rama), the main protagonist of the story, had raised an army of monkeys to retrieve his wife, Sida (Sita), whom Thotsakan had abducted. To trick Phra Ram into abandoning the quest, Thotsakan ordered Benyakai to transform into Sida, and feign death by floating down a river in front of Phra Ram's army. The plan was to fool Phra Ram into thinking that Benyakai's transformed body was the actual corpse of Sida. The Chui Chai Benyakai dance portrays a scene where, after having successfully transformed into the beautiful Sida, Benyakai dances to show pride in her grace and looks.

ดูยฉายพราหมณ์

ดูยฉายพราหมณ์ เป็นการแสดงชุดหนึ่งปรากฏในการแสดงเบิกโรงชุด พระคเณศเสีงา กล่าวถึง พระนารายณ์แปลงกายเป็นพราหมณ์น้อย ร่ำร่ำอย่างงดงามเพื่อขอพรต่อพระอุมาแม่หีของพระอิศวร ผู้เป็นเทพเจ้าองค์หนึ่งตามความเชื่อของชาวฮินดู

Chui Chai Phram (Chui Chai of the Brahmin)

The Chui Chai Phram dance is a part of the overture dance of the play Phra Khanet Sia Nga, which tells the story of how the elephant-headed god Ganesha lost one of his tusks. This solo dance portrays the god Vishnu, after having transformed himself into a Brahmin priest, dancing elegantly to request blessings from the goddess Uma Devi (Parvati), the consort of the god Shiva.

ดูฉายยอพระกลิ่น

ดูฉายยอพระกลิ่น เป็นการแสดงชุดหนึ่งในการแสดงละครนอก เรื่องมณีพิชัย กล่าวถึง นางยอพระกลิ่นนางเอกของเรื่อง แสดงลีลาท่ารำด้วยความภาคภูมิใจในความงามของตน ก่อนออกเดินทางไปพบพระมณีพิชัยผู้เป็นพระสวามี

Chui Chai Yor Phra Klin (Chui Cahi of Yor Phra Klin)

The Chui Chai Yor Phra Klin dance is a part of the Lakhon Nok play Manee Phichai. Yor Phra Klin is the name of the story's female protagonist who possesses great beauty and a fragrant body scent. This solo dance portrays the scene of Yor Phra Klin dancing to show pride in her grace and beauty, before setting off to meet with Prince Manee Phichai, her husband and the male protagonist of the story.

ดูยายวันทอง

ดูยายวันทอง เป็นการแสดงชุดหนึ่งอยู่ในการแสดงละคร เรื่องขุนช้างขุนแผน กล่าวถึง นางวันทอง มารดาของพระไวย ซึ่งเสียชีวิตไปแล้ว แต่ยังคงมีความห่วงใยบุตร จึงแปลงกาย เป็นสาวงามแสดงลีลาท่ารำด้วยความภาคภูมิใจในความงามของตน เพื่อไปแจ้งกลอุบายศึกแก่พระไวยผู้เป็นบุตรชาย

Chui Chai Wan Thong (Chui Chai of Wan Thong)

Chui Chai Wan Thong is a dance of Nang Wan Thong from the epic of Khun Chang Khun Phaen, which tells of the struggles between two noblemen: Khun Chang and Khun Phaen. Nang Wan Thong is one of the many wives of Khun Phaen, the story's protagonist, and mother of Phra Wai, a commander in the Siamese army. After her demise, Wan Thong's spirit lingers, looking over the safety of her son. The dance depicts the spirit Wan Thong transformed into a beautiful lady. She dances to display pride in her grace and beauty, before setting off to inform her son of the enemies' plans.

ดูฉายสุรปนขา

ดูฉายสุรปนขา เป็นการแสดงชุดหนึ่งอยู่ในการแสดงโขน เรื่องรามเกียรติ์ กล่าวถึง นางสุรปนขायักษ์ผู้เป็นน้องสาวทศกัณฐ์ แปลงกายเป็นสาวงามแสดงลีลาท่ารำด้วยความภาคภูมิใจในความงามของตน เพื่อไปเที่ยวพาราสีพระราม

Chui Chai Surapanakkha (Chui Chai of Shurpanakha)

Chui Chai Surapanakkha is a dance from the Khon performance. It is a solo dance of Surapanakkha (Shurpanakha), an ogress and sister of Thotsakan (Ravana) from the story of Ramakien. Surapanakha became enamoured with Phra Ram (Rama), the main protagonist of the story, and his brother, Phra Lak (Lakshmana), after encountering them in the forest. To seduce Phra Lak and Phra Ram, Surapanakha transformed herself into a beautiful lady. The dance portrays Surapanakha, transformed into a maiden, dancing to show pride in her beauty and grace.

ดูฉายหนุมานทรงเครื่อง

ดูฉายหนุมานทรงเครื่อง เป็นการแสดงชุดหนึ่งอยู่ในการแสดงโขน เรื่องรามเกียรติ์ กล่าวถึงหนุมาน วานรกายสีขาวทหารเอกของพระราม ทำอุบายไปเป็นฝ่ายทศกัณฐ์ แสดงการแต่งองค์ทรงเครื่องแบบยักษ์ ด้วยลีลาการร่ายรำผสมผสานกิริยาของวานร ก่อนออกเดินทาง ไปร่วมทำสงครามครั้งสุดท้ายระหว่างพระรามกับทศกัณฐ์

Chuai Chai Hanuman Song Khrueang (Chui Chai of Hanuman in Regal Attire)

Chui Chai Hanuman is a dance from the Khon performance. It is the solo dance of Hanuman, the white-furred monkey general of Phra Ram (Rama), the protagonist of Ramakien. In an episode from this epic tale, Hanuman pretended to side with Thotsakhan (Ravana), the main antagonist of the story, in order to infiltrate the demon army and steal a box containing Thotsakhan's heart. The dance portrays the scene of Hanuman dancing to display his pride and glory, before setting off to the final battle between Phra Ram and Thotsakhan.

The term "Song Khrueang" roughly translates to "in regalia". The costume of this dance is a combination of a monkey costume and a high-ranking ogre costume, reflecting Hanuman's role as an espionage in the demon army. The mask depicts the face of Hanuman with the addition of a crown (Hanuman's typical mask does not consist of a crown), while the clothing is that of a high-ranking ogre.

ชมนุมอุยฉาย

ชมนุมอุยฉาย เป็นการแสดงชุดหนึ่งที่พัฒนารูปแบบการร้องรำอุยฉาย โดยรวบรวมตัวละครประเภทต่าง ๆ การรำสื่อถึงความภาคภูมิใจ ในความงามของตัวละคร ผู้แสดงแต่งกายยืนเครื่องตามลักษณะตัวละคร พระ-นาง พราหมณ์ ยักษ์ และลิง

Chum Num Chui Chai (The Assembly of Chui Chai Dances)

Chum Num Chui Chai is an assembly of Chui Chai dances for five different character types: (1) male protagonist, (2) female protagonist, (3) Brahmin priests, (4) ogre, and (5) monkey. The costume and choreography for each of the dancers are specific to the character type that he/she is portraying. The characters dance together, each in their own style, to display pride in their own grace, elegance, and beauty.

นาฏศิลป์พื้นบ้าน

นาฏศิลป์พื้นบ้าน คือ ศิลปะการแสดงประกอบการขับร้อง หรือดนตรีที่นิยมแสดงในแต่ละท้องถิ่น มีลักษณะการแสดงแตกต่างกันตามลักษณะสภาพแวดล้อม ความเชื่อ ภาษา จารีตประเพณี และวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของผู้คนในแต่ละท้องถิ่น เป็นศูนย์รวมของงานศิลปะหลากหลายสาขา เช่น ดุริยางคศิลป์ นาฏศิลป์ วรรณศิลป์ มัณฑนศิลป์ วิศวกรรมศิลป์ และขนบธรรมเนียมประเพณีอันงดงามของท้องถิ่น สะท้อนให้เห็นค่านิยม เสริมสร้าง คุณธรรม จริยธรรม ปัจจุบันนาฏศิลป์พื้นบ้านมีการสืบทอดเป็นมรดกประจำถิ่นและประจำชาติ มีการสร้างสรรค์ให้เหมาะสมทั้งลีลาท่ารำ การแต่งกายให้สวยงาม สอดคล้องกับยุคสมัย นาฏศิลป์พื้นบ้านของไทย แบ่งออกเป็น 4 ภูมิภาค คือ ภาคเหนือ ภาคใต้ ภาคกลาง และภาคตะวันออกเฉียงเหนือหรือภาคอีสาน ซึ่งการแสดงนาฏศิลป์พื้นบ้านแต่ละภาค จะมีเอกลักษณ์การรำท่ารำ การแต่งกาย ดนตรี เพลงร้องประกอบการแสดงที่แตกต่างกันไป

Nattasilp Phuen Baan Folk Performing Arts

Folk performing arts refer to the diverse array of dances and music found in local communities across Thailand. These performances can be divided according to the four main regions of Thailand: (1) Northern Thai (2) Southern Thai, (3) Central Thai, and (4) Northeastern Thai, also known as I-san. The different natural environments, beliefs, languages, traditions, and ways of life are what contribute to the distinctiveness each region's style of performing arts, which can be expressed through choreography, costumes, and music, among other factors.

The arrangement of folk performances usually involves many artistic disciplines. Thus, a performance can serve as a centerpiece for showcasing other regional artistic expressions, such as music, literature, and fine arts. Aside from their artistic values, folk performing arts also possess great cultural significance, serving as a medium to pass on local traditions as well as to educate individuals about the values and norms of the community.

นาฏศิลป์พื้นบ้านภาคเหนือ

นาฏศิลป์พื้นบ้านภาคเหนือได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมและวิถีชีวิตที่ส่งผลให้รูปแบบการแสดงมีความอ่อนหวาน นุ่มนวล เช่น ฟ้อนประเภทต่าง ๆ นอกจากนี้ยังมีการแสดงที่สนุกสนานตื่นเต้นก่อให้เกิดความอึกเหิมจากจังหวะการตีกลองสะบัดชัย การแสดงบางชุดได้รับอิทธิพลจากประเทศเพื่อนบ้านและวัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ เครื่องดนตรีที่ใช้เป็นเครื่องดนตรีพื้นบ้านภาคเหนือ เช่น สะล้อ ซอ ซึง เป็นต้น ชาวเหนือใช้คำว่า ฟ้อนเพื่อเรียกการร่ายรำต่าง ๆ ซึ่งรวมถึงลักษณะการรำเป็นหมู่หลายคน

Northern Thai Folk Dances

Northern Thailand is characterized by its mountainous geography. The majority of Northerners belong to the Northern Thai (Lan Na) ethnicity, who are known for their slow-paced lifestyle as well as amiable and gentle temperament. These qualities are reflected through the dances of the North, which emphasizes slow-paced and graceful movements. There are, however, performances that focus on showing vitality and strength as well, such as Klong Sa-bat Chai (Victory Drum Dance).

The Northern Thai word for “dance” is “Fon”, which can be used to describe both solo and group dances. Most Northern dances are accompanied by music from traditional Northern instruments, such as Salor (fiddle) and Sueng (lute). Some dances are also influenced by the dance of neighbouring countries as well as other ethnic groups living in Northern Thailand, such as the various tribes that inhabit mountainous areas.

กลองสะบัดชัย

กลองสะบัดชัย เป็นศิลปะการตีกลองของชาวล้านนาทางภาคเหนือของไทย มีศิลปะการตี เพื่อสร้างความอึกเหิมก่อนออกรบทำสงครามกับข้าศึก ต่อมานิยมตีกลองในขบวนแห่เกี่ยวกับพิธีทางศาสนา ผู้ตีกลองสะบัดชัย จะตีด้วยท่าทางคล่องแคล่วว่องไว โลดโผนและสนุกสนาน นอกจากนี้สามารถจัดแสดงในงานต่าง ๆ เพื่อความเป็นสิริมงคล

Klong Sa-bat Chai (The Victory Drum)

The dance of Klong Sa-bat Chai, or Victory Drum, is a traditional performing art of the Northern Thai People, also known as the Lan Na people. The Victory Drum is a type of large drum that was traditionally used during wartime to uplift the spirit of soldiers. It was later adopted into religious ceremonies, processions, and other occasions as a symbol of peace and prosperity. The main performer of the dance stands in front of the drum and uses martial art movements to strike the drum with different parts of the body. The movements require great skills and vigour.

ฟ้อนเจิง

ฟ้อนเจิง เป็นศิลปะการฟ้อนของชาวล้านนาทางภาคเหนือของไทย ที่แสดงถึงศิลปะการต่อสู้ ประกอบลีลา ท่าฟ้อน ที่สื่อถึงการต่อสู้ด้วยมือเปล่า หรือการต่อสู้ด้วยอาวุธ เช่น หอก ดาบ เป็นต้น

Fon Jerng (Northern Martial Art Dance)

Fon Jerng is a combination of “Fon” (Northern Thai dancing) and “Jerng” (the martial art of Northern Thai people). Performances often involve displays of martial arts movements and hand-to-hand combat skills, but can also involve use of weapons such as swords and spears.

ฟ้อนที

ที หมายถึง ร่ม เป็นภาษา “ไต” นำมาใช้เป็นอุปกรณ์ประกอบท่าฟ้อนผสมกับท่ารำของชาวไต จังหวัดแม่ฮ่องสอนในภาคเหนือของไทย ลีลาท่ารำนับศิลป์ปะการใช้ร่วมในลักษณะต่าง ๆ ทั้งดงามตามท่วงทำนองดนตรีพื้นบ้านภาคเหนือ

Fon Thi (Umbrella Dance)

“Thi” is the local Tai word for “umbrella”, which is used as the main prop for this dance. Fon Thi is derived from the beauty of traditional umbrella, combined with traditional dancing style of the Tai people in Mae Hong Son Province in Northern Thailand. It focuses on displaying umbrella movements in synchronization with local music.

ฟ้อนเทียน

ฟ้อนเทียน เป็นการฟ้อนแบบหนึ่งทางภาคเหนือของประเทศไทย ผู้ฟ้อนเป็นหญิงสาวถือเทียนจุดไฟข้างละ 1 เล่ม ร่ายรำไปตามทำนองเพลง นิยมแสดงในเวลากลางคืน เพื่อให้เห็นการเคลื่อนไหวของเปลวเทียนได้ชัดเจน

Fon Thian (Candle Dance)

Fon Thian is a dance from Northern Thailand, with female performers holding a candlestick in each hand and dancing along to local music. This dance is commonly performed during nighttime, so as to highlight the candlelight's movements.

ฟ้อนผาง

ฟ้อนผาง เป็นการแสดงนาฏศิลป์พื้นบ้านของชาวล้านนาทางภาคเหนือของไทย ผู้แสดงออกมาร่ายรำพร้อมถือภาชนะดินเผาจุดไฟเรียกว่า ผางประทีป ทั้ง 2 มือ นิยมจัดแสดงในงานประเพณีสำคัญของชาวล้านนามาแต่ครั้งโบราณ

Fon Phang (Eathen Lamp Dance)

Fon Phang is a dance of the Lan Na people of Northern Thailand. The performers dance with “Phang Pratheep” (ignited earthenware lamps) in both hands. “Phang” is the local word for a type of earthenware lamp, and “Pratheep” is the word for light. This performance has been featured in important festivals and ceremonies of the Northern Thai people since ancient times.

ฟ้อนเล็บ

ฟ้อนเล็บ เป็นศิลปะการฟ้อนของทางภาคเหนือของไทย

นิยมจัดแสดงในการต้อนรับแขกผู้มาเยือนให้เกิดความประทับใจ

ผู้แสดงสวมเล็บสีทองร้อยรำตามรูปแบบการฟ้อนประกอบบทร้องและทำนองเพลง

Fon Leb (Fingernails Dance)

Fon Leb is a dance from Northern Thailand that is occasionally performed to welcome guests. Performers adorn themselves with golden artificial fingernails and dance along to local music. Their delicate, slow-paced choreography and graceful hand movements are accentuated by their long fingernails.

ฟ้อนสาวไหม

ฟ้อนสาวไหม เป็นศิลปะการฟ้อนของทางภาคเหนือ มีลีลาท่ารำ สื่อความหมายถึงกรรมวิธีการทอผ้าไหม เริ่มด้วยขั้นตอนการปลูกต้นหม่อน เก็บฝ้าย สาวไหม และทอผ้า มีรูปแบบการฟ้อนรำตามทำนองเพลงในจังหวะช้า ใช้เครื่องดนตรีพื้นบ้านภาคเหนือ เช่น สะล้อ ซอ ซึง

Fon Sao Mai (Silk Reeling Dance)

Fon Sao Mai is a dance whose choreography is inspired by the movements of silk production. The dance begins by mimicking the movement of growing mulberry leaves (which are used to feed silkworms), followed by cocoon harvesting, silk thread reeling, and concluding with silk weaving. This dance is commonly accompanied by slow-beat music from traditional Northern Thai instruments, such as Salo (spiked fiddle with three strings) and Sueng (plucked fretted lute).

ระบำเก็บใบชา

ระบำเก็บใบชา เป็นการแสดงทางภาคเหนือมีลีลาท่ารำที่สื่อความหมายถึงกิจกรรมวิธีการเก็บใบชาของชาวเขา เริ่มตั้งแต่ช่วงเช้าออกเดินทางไปเก็บใบชาที่ปลูกอยู่ตามไหล่เขา ต่อจากนั้นนำมาเลือกใบและผึ่งแดด มีการละเล่นที่สนุกสนานรื่นเริงขณะรอใบชาแห้ง ช่วงเย็นจึงเก็บใบชาและเดินทางกลับบ้าน ผู้แสดงชายหญิงแต่งกายแบบชาวพื้นเมืองภาคเหนือของไทย

Rabam Kep Bai Cha (Tea Leaves Harvesting Dance).

Rabam Kep Bai Cha is a dance inspired by the tea harvesting activities of hill tribe people in Northern Thailand. The dance depicts harvesters going out into the fields in early morning to collect tea leaves.

The fresh leaves are then selected for quality and dried into tea. This dance is often performed while harvesters wait for the tea leaves to dry in the evening. Performers dress in the traditional clothing of the Northern hill tribe people.

นาฏศิลป์พื้นบ้านภาคใต้

นาฏศิลป์พื้นบ้านภาคใต้ แสดงถึงวิถีชีวิตความเป็นอยู่ การประกอบอาชีพของ ชาวใต้ มีจังหวะทำนองที่สนุกสนาน การแสดงบางชุดมีการผสมผสานกับวัฒนธรรม ของประเทศเพื่อนบ้านของภาคใต้ รูปแบบการแสดงแบ่งออกตามลักษณะพื้นที่ คือ ลักษณะการแสดงของภาคใต้ตอนบนและภาคใต้ตอนล่าง เครื่องดนตรีที่ใช้ประกอบด้วย ปี่ กลอง รำมะนา โหม่ง นอกจากนี้การแสดงบางชุดได้นำเครื่องดนตรีสากลมาผสม ได้แก่ ไวโอลิน กีตาร์ เบนโจ แอ็คคอร์เดียน ลูกแซ็ก เป็นต้น

Southern Thai Folk Dances

Southern Thailand is a large peninsular area bordered by the Indian and Pacific Oceans. Southern performing arts reflect the lively way of life and spirited temperament of Southerners. As such, Southern dances are often fast-passed and vivacious, with energetic musical accompaniment. Some dances may also depict the occupations of local people, such as mining.

Southern Thai dances can be divided into two styles based on geographic regions: the (1) Upper South and (2) Lower South. The Upper South is home to a majority Buddhist population. Dances from this region incorporate music from instruments such as Pi (oboe), Klong (drums), and Mong (pair gongs). The Lower South is home to a large ethnic Malay population who practices Islam. Dances from this region incorporate music from local instruments, such as Rammana (frame drum), as well as Western instruments, such as violin, guitar, banjo, accordion, and maracas, which were brought into the region by Western merchants. With a large Malay presence, dances of the Lower South also share similarities with dances from neighboring countries in Maritime Southeast Asia.

โนรา

โนรา เป็นศิลปะการแสดงที่เก่าแก่ของชาวไทยภาคใต้ มีแบบแผนสืบต่อกันมาหลายร้อยปี ทำรำโนราบรรยายถึงลักษณะทำรำของกิ้งกือ และใช้สำหรับเป็นการรำบูชาครู เพื่อความสวัสดีมงคล ยูเนสโกประกาศรับรองขึ้นทะเบียนเป็นมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของมนุษยชาติ

Nora

Nora is a folk performing art from Southern Thailand, with a history that dates back several hundred years. It is a comprehensive artform involving dance, acting, singing, poetry, costume craftsmanship, and spiritual elements. Its powerful choreography is inspired the mythical Kinnari, half-bird half-human creatures found in Indian and Thai literatures. Nora can be performed as entertainment or featured in rituals to pay respect to deceased Nora masters. In 2021, the United Nations Educational, Scientific, and Cultural Organization (UNESCO) included Nora in the List of Intangible Cultural Heritage.

รองเง็ง

รองเง็ง เป็นการละเล่นของชาวไทยทางภาคใต้ ที่ได้รับอิทธิพลของชาวตะวันตก โดยเฉพาะสเปน และโปรตุเกส ที่ติดต่อค้าขายกับชาวมลายู โดยเผยแพร่มาจากจังหวัดชายแดนทางตอนใต้ของไทย ผู้แสดงประกอบด้วยชายหญิงรำเป็นคู่ นิยมแสดงในงานรื่นเริงทั่วไป

Ronggeng

Ronggeng is a type of performing arts found in maritime Southeast Asia. For ethnic Malay communities in Thailand, Ronggeng refers to a type of dance between men and women. The dancers dance without touching each other in order to keep with Islamic norms. The dance and its music have been influenced by Western cultures, particularly Spain and Portugal, who came to trade with communities across what is now Thailand's Southern border provinces. The music used is a combination of Malay songs and instruments with Western instruments, such as the violin.

ระบำร่อนแร่

ระบำร่อนแร่ เป็นการแสดงทางภาคใต้ของไทย มีลีลาท่ารำที่สื่อความหมายถึงการประกอบอาชีพหาแร่จากแหล่งน้ำธรรมชาติของหญิงสาว เริ่มด้วยการร่อนแร่ เก็บแร่ ประกอบจังหวะดนตรีที่สนุกสนานรื่นเริงใจ

Rabam Ron Rae (Mineral-Sifting Dance)

Rabam Ron Rae is a dance from Southern Thailand, with a choreography depicting mining-related activities such as sifting, selecting, and collecting minerals near water sources. The movements of the dance are performed in synchronization with joyful rhythmic music. Southern Thailand is rich in natural resources and is a popular region for mining activities.

ระบำตารีกีปัส

ระบำตารีกีปัส เป็นการแสดงรำพัดทางภาคใต้ของไทย ผู้แสดงหญิงถือพัดทั้ง 2 มือ ร่ายรำประกอบเพลงที่บรรเลงด้วยเครื่องดนตรีพื้นเมืองภาคใต้ผสมผสานเครื่องประกอบจังหวะและเครื่องดนตรีตะวันตกที่มีความไพเราะ

Rabam Tari Kipas (Southern Fan Dance)

Rabam Tari Kipas is a fan dance from Southern Thailand.

The name Tari Kipas comes from the Malay terms “Tari” (meaning dance) and “Kipas” (meaning fan). Performers holding folding fans in both hands dance to music played by a mixture of local and Western musical instruments.

ระบำตาริบุหงา

ตาริบุหงา เป็นภาษามลายู “ตารี” แปลว่า รำหรือระบำ “บุหงา” แปลว่า ดอกไม้ ตาริบุหงา จึงหมายถึง ระบำดอกไม้ ได้แนวคิดมาจาก ช่อดอกไม้ที่ใช้แทนของที่ระลึกเพื่อมอบให้แขกที่มาร่วมในงานแต่งงาน ของชาวไทยมุสลิม ผู้แสดงสวมเครื่องแต่งกายแบบพื้นบ้านภาคใต้ ถือพานดอกไม้ประกอบกระบวนท่ารำที่งดงาม

Rabam Tari Bu-nga (The Southern Bouquet Dance)

The name Tari Bunga comes from the Malay terms “Tari” (meaning dance) and “Bu-nga” (meaning flowers). The dance was inspired by a type of flower bouquet that is given to guests during the wedding ceremonies of ethnic Malay communities in Southern Thailand. The performers, dressed in traditional Southern attire, each holds a bouquet of flowers placed in a pedestal tray while dancing to traditional Southern music.

นาฏศิลป์พื้นบ้านภาคอีสาน

นาฏศิลป์พื้นบ้านภาคอีสาน เป็นการแสดงที่มีจังหวะทำนองสนุกสนาน ถ่ายทอดวิถีชีวิตของคนในท้องถิ่น ด้านความเชื่อ การประกอบอาชีพ และความบันเทิงต่าง ๆ ลักษณะการแสดงแบ่งออกตามวัฒนธรรมอีสาน คือ กลุ่มอีสานเหนือ และกลุ่มอีสานใต้ เครื่องดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดง คือ แคน พิณ โปงกลาง โหวด ฉิ่ง กรับ ฉาบ เป็นต้น ชาวอีสานใช้คำว่าฟ้อนกับเซิ้งเพื่อเรียกการร่ายรำต่าง ๆ ซึ่งรวมถึงลักษณะการรำเป็นหมู่หลายคน

Northeastern Thai Folk Dances

Northeastern Thailand, also known as “I-san” (meaning “Northeast”), is a large region with a long history and great cultural diversity. The people of the Northeast are known to be lively and friendly. As such, the dances of this region are energetic, entertaining, and often feature upbeat musical accompaniment. Aside from being a form of entertainment, Northeastern dances also reflect the way of life of locals, including spiritual beliefs and occupations. Examples of traditional instruments used in Northeastern dances include Khaen (bamboo mouth organ), Phin (lute), Wote (circular bamboo pan flute), Pong Lang (wooden xylophone), Ching (cup cymbals), Chap (flat cymbals), and Krap (clappers).

Northeasterners use the term “Serng” and “Fon” to refer to both solo and group dances. Northeastern Thai dances can be divided into two styles based on geographic regions: the (1) Upper Northeast and (2) Lower Northeast. The Upper Northeast shares many cultural elements with its neighbor, Laos. Many provinces from this region are situated along the Mekong River. The Lower Northeast is home to a large ethnic Khmer population, as well as communities of other ethnic groups such as the Kuy and Yer peoples.

กระทบสากหรือกระทบไม้

กระทบสากหรือกระทบไม้ เป็นการละเล่นพื้นเมืองของชาวจังหวัดสุรินทร์ ภาคอีสานของไทย เดิมเรียกว่า “เต็นสาก” ด้วยนิสัยรักสนุกของชาวไทย เมื่อเสร็จกิจวัตรจากการทำนา จึงนำสากตำข้าวมากระทบกัน เป็นเครื่องประกอบจังหวะ พร้อมกับมีการละเล่นให้เข้ากับจังหวะ เป็นการแสดงที่สนุกสนานระหว่างชายหญิง เกี่ยวพาราสีกัน สื่อให้เห็นความงามของพระจันทร์ยามค่ำคืน ทำให้เกิดความเพลิดเพลินใจ ชายหญิงจึงชวนกันมาเชื่อมความสัมพันธ์ ด้วยการเล่นกระทบไม้

Krathop Saak Krathop Mai (Pestle-Wooden Rod Percussion Dance)

The Krathop Saak Krathop Mai dance is a folk game of the people in Surin Province, Lower Northeastern Thailand. The dance was originally called Ten Saak or “Pestle Dance”. This dance game was born out of the jolly nature of the Thai people, who decided to make creative use of a household item – the wooden pestle – in their spare time from farming activities. Large wooden pestles are normally used to pound and separated rice grains from the husks. The locals used crossed pairs of these pestles as giant ground-level clappers, producing rhythm and challenging others to dance between the fluctuating gaps. The pestles can also be replaced with other forms of long wooden rods, such as bamboo, hence the name Krathop Saak Krathop Mai or “Pestle-Wooden Rod Percussion Dance.”

ฟ้อนหมากกีบแก๊บลำเพลิน

ฟ้อนหมากกีบแก๊บลำเพลิน เป็นการแสดงที่รวมนาฏศิลป์พื้นบ้าน 2 ประเภทเข้าด้วยกัน คือ หมากกีบแก๊บ และลำเพลิน หมากกีบแก๊บ คือ เครื่องดนตรีประกอบจังหวะของภาคอีสาน มี 2 ชนิด คือ ไม้สั้น พื้นผิวเรียบ ไม้ยาว พื้นผิวมีร่องฟันปลา เพื่อขูดกันทำให้เกิดเสียง สามารถเล่นได้ทุกโอกาสที่มีการบรรเลงดนตรีพื้นบ้าน ลำเพลิน คือ การขับร้องอีกประเภทหนึ่งของชาวอีสาน เมื่อนำทั้ง 2 ประเภท มารวมกันจึงเกิดเป็นการแสดงนาฏศิลป์พื้นบ้านของชาวอีสาน ที่มีความสนุกสนาน หยอกล้อกันระหว่างชายหญิง

Fon Maak Gup-Gap Lam Phloen (The I-san Wooden Percussions Duet Dance)

Fon Maak Gup-Gap Lam Phloen is the combination of two folk performances: Fon Maak Gup-Gap and Lam Phloen. Maak Gup-Gap is a traditional percussion instrument of the I-san Region.

There are two types of Maak Gup-Gap:

- (1) short wooden clappers with smooth surface and
- (2) long wooden clappers with jagged surface.

These instruments can be played in any occasion that requires musical accompaniments, such as festivals and celebrations. The dance that utilizes Maak Gup-Gap as a prop is known as Fon Maak Gup-Gap and is performed by male dancers. Lam Phloen, on the other hand, is a style of folk singing of the I-san people.

Fon Maak Gup-Gap Lam Phloen combines the two performances, with the male dancer representing the Fon Maak Gup-Gap aspect and the female dancer representing the Lam Phloen aspect. The dance is a joyful performance, reflecting a playful scene between man and woman.

เซ็งกระติบข้าว

เซ็งกระติบข้าว เป็นการแสดงพื้นเมืองของชาวภูไท นิยมแสดงกันในโอกาสรื่นเริงวันนักขัตฤกษ์ การแสดงสื่อถึงหญิงสาวนำอาหารไปให้แก่บุคคลอันเป็นที่รัก ความสวยงามของกระบวนท่ารำอยู่ที่กิริยาท่าทางการเดินของหญิงสาวทั้งแบบช้าแล้วเร่งรีบ การติดข้าวเหนียว การป็นข้าวเหนียว

Soeng Kratip Khao (Sticky Rice Basket Dance)

Soeng Kra-tip Khao is a folk dance of the Phu Thai ethnic group that is performed during holiday celebrations. The word “Kratip” refers to a type basket container used primarily to hold cooked glutinous rice. The performance portrays young women delivering a meal to their loved ones who are working outside the house. The dance focuses on displaying the beauty of bodily movements, both slow and fast.

เซ็งตังหวาย

เซ็งตังหวาย เป็นศิลปะการแสดงที่ปรากฏในวัฒนธรรมสองฝั่งแม่น้ำโขง ระหว่างไทยและลาว โดยเริ่มต้นจากการขับลำนำประกอบดนตรี ต่อด้วยการฟ้อนรำประกอบทำนองลำตังหวาย เป็นที่นิยมนำมาขับลำเพื่อความบันเทิงสองฝั่งแม่น้ำโขง และมีการนำมาสร้างสรรค์ การขับร้องประกอบการแสดงอยู่เสมอ

Soeng Tang-Wai (Tang Wai Dance)

Soeng Tang Wai is a folk dance found in communities across both the Thai and Lao sides of the Mekong River. The performance begins with folk singing accompanied by instrumentations, followed by a dance to the Lam Tang Wai tune. This piece of music is popularly played across both sides of the Mekong River and is often used as the melody for songs in many kinds of performances.

เซ็งไทภูเขา

ไทภูเขา คือ ชาวไทยกลุ่มหนึ่ง อาศัยอยู่ตามแถบเทือกเขาภูพาน การแสดงชุดนี้สื่อถึงวิถีชีวิตของชาวภูไท ในการเดินทางขึ้นภูเขา เพื่อหาวัตถุดิบมาประกอบอาหาร เช่น การขุดหน่อไม้ เก็บใบย่านาง เก็บเห็ด ตัดหวาย เก็บผัก เมื่อเสร็จกิจกรรมก็กราบคารวะขอขมาผีภู หรือเจ้าที่เจ้าทางบนภูเขา

Soeng Thai Phu Khao (Thai Mountain Tribe Dance)

Soeng Thai Phu Khao is a dance inspired by the lifestyle of Phu Thai communities residing along the Phu Phan Mountain Range. The dance depicts a scene of Phu Thai people venturing into the mountains to collect rattan wood and harvest food, such as bamboo shoots, Ya Nang leaves, mushrooms, and other vegetables. After they are done foraging, the people pay respect to the guardian spirits of the mountain before returning home.

เซ็งโปงลา

เซ็งโปงลา เป็นการแสดงของชายหนุ่มหญิงสาว หลังเสร็จสิ้นภารกิจการทำงาน ก็จะมาร่วมพบปะสังสรรค์รื่นเริงและเกี้ยวพาราสีกันเป็นที่สนุกสนาน ใช้ผู้แสดงชาย - หญิง มีโปงกลางเป็นเครื่องดนตรีหลักในการดำเนินทำนอง

Soeng Pong Lang (I-san Xylophone Dance)

Soeng Pong Lang is a dance of young men and women, performed after the end of daily work and duties. The mood of the dance is joyful, with a dash of playfulness between the opposite sexes.

The dancers move to the melodies of the Pong Lang: a type of wooden xylophone that originated from the I-san Region.

เซ็งสวิง

เซ็งสวิง เป็นการแสดงพื้นเมืองของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ที่เกี่ยวกับอาชีพจับสัตว์น้ำ มีสวิงเป็นเครื่องมือที่นำมาประกอบการเซ็ง เข้ากับทำนองดนตรีที่มีจังหวะรุกเร้าสนุกสนาน ใช้ผู้แสดงชาย - หญิง ทำรำเลียนแบบท่าทางธรรมชาติในการออกไปประกอบอาชีพจับปลา ความสวยงามของกระบวนการทำรำอยู่ที่ขั้นตอนในการจับปลา ประติษฐ์ให้มีความสนุกสนาน หยอกล้อกันระหว่างชายหญิง

Soeng Sa-wing (Landing Net Dance)

Soeng Sa-wing is a folk dance of Northeastern Thailand that depicts the act of fishery. The Sa-wing (landing net), a fishing device, has been adapted as the main prop of this performance. The dance consists of men and woman dancing to upbeat music, mimicking different acts of fishing. The beauty of this dance lies in the creative ability to convey fishing movements through graceful gestures. The dance also contains an element of playfulness between male and female dancers.

ฟ้อนภูไท

ฟ้อนภูไท เป็นการร่ายรำของชาวภูไท ซึ่งมีเชื้อสายสืบต่อกันมา
ในดินแดนลุ่มแม่น้ำโขงและเทือกเขาภูพาน อันประกอบด้วยจังหวัด นครพนม
สกลนคร กาฬสินธุ์ มุกดาหาร นิยมฟ้อนในโอกาสรื่นเริงของวันนักขัตฤกษ์
โดยผู้ฟ้อนสวมเล็บที่ประดิษฐ์ขึ้น ส่วนปลายติดฟู่สีแดง
ก่อให้เกิดความสวยงามเมื่อเคลื่อนไหวมือ

Fon Phu-Thai (Phu Thai Dance)

Fon Phu-Thai is the dance form of the Phu-Tai people, who reside in
communities along the Mekong River and Phu Phan Mountain Range,
including Nakhon Phanom, Sakon Nakhon, Kalasin and Mukdahan Provinces.
The dance is usually performed during holiday celebrations,
with choreography being passed down through generations.
The dancers wear long artificial fingernails tipped with
red-coloured tufts in order to highlight the beauty
of hand movements.

ฟ้อนภูไท 3 เผ่า

ฟ้อนภูไท 3 เผ่า เป็นการแสดงลีลาการฟ้อนรำของชาวภูไทที่อาศัยอยู่บนเทือกเขาภูพาน 3 จังหวัด คือ กาฬสินธุ์ สกลนคร และนครพนม ใช้ผู้แสดงชาย - หญิง ประกอบด้วยการแสดงฟ้อนมวยโบราณ ต่อสู้การแสดงเชิงมวย และการเกี่ยวพาราสีของชาย-หญิง ต่อมาใช้ผู้แสดงหญิงเท่านั้น

Fon Phu Thai Sam Phao (The Three Phu Thai Dance)

Fon Phu Thai Sam Phao is a performance that combines the dances of three Phu Thai communities residing across the Phu Phan Mountain Range: the Kalasin, Sakon Nakhon and Nakhon Phanom communities. Originally, both male and female dancers performed in this dance, with elements of martial arts and courtship interwoven into the performance. Later on, however, a variation of the dance with all-female dancers became more popular.

นาฏศิลป์พื้นบ้านภาคกลาง

นาฏศิลป์พื้นบ้านภาคกลางมีความเกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตของคนในท้องถิ่นภาคกลาง สะท้อนถึงการประกอบอาชีพ ความสนุกสนานบันเทิง เพื่อผ่อนคลายหลังจากการทำงาน การแสดงบางชุดเป็นการเกี่ยวพาราสีกันระหว่างชาย-หญิง เครื่องดนตรีที่นิยมใช้เป็นเครื่องประกอบจังหวะต่าง ๆ เช่น กลอง โทน ฉิ่ง ฉาบ กรับ โหม่ง เป็นต้น

Central Thai Folk Dances

Central Thailand is a fertile land filled with rivers, rice fields, and orchards. Thus, the Central is regarded as an important food cradle of Thailand, with traditional lifestyle of the people relating greatly to agriculture and rivers. This region is also home to the present and ancient capitals of the country.

Central Thai performing arts reflects the lifestyle of locals, with dance and music constituting as popular activities for winding down after work. As such, Central Thai dances are energetic and entertaining. Some performances even feature courtship between men and women. Examples of musical instruments commonly featured in dances include Klong (drum), Thone (goblet drum), Ching (cup cymbals), Chap (flat cymbals), Krap (clappers), and Mong (gong).

รำเถิดเทิง

รำเถิดเทิง หรือเรียกอีกอย่างว่ารำกลองยาว เป็นการแสดงรำหยอกล้อ ยั่วเย้าของฝ่ายชายและฝ่ายหญิง โดยมีการตีกลองยาวเป็นจังหวะ ประกอบการแสดงที่สนุกสนานรื่นเริง

Ram Thoet Thoeng (Long Drum Dance)

Ram Thoet Thoeng, also known as Ram Klong Yao, is a playful dance between men and women that features the long drum as the main prop of the performance. Klong Yao is the name of traditional Thai long drum. The instrument is often played during festive occasions. In Ram Thoet Thoeng, male dancers beat the long drums in cheerful rhythms while dancing alongside female dancers, each taking turn to tease the other side with different dance moves.

ระบำชาวนา

ระบำชาวนา เป็นการแสดงที่สะท้อนให้เห็นวิถีการประกอบอาชีพกสิกรรมของชาวนา ประกอบด้วย การไถ หว่าน และการเกี่ยวข้าวในนาด้วยความสุข ใช้ผู้แสดงชาย - หญิง เปรียบเสมือนเป็นชาวนา

Rabam Chao Na (Farmers' Dance)

Rabam Chao Na is a dance inspired by the way of life of Thai farmers. Male and female dancers act out different aspects of rice farming through choreography, including ploughing, sowing, and harvesting.

รำวงมาตรฐาน

รำวงมาตรฐาน เป็นการแสดงที่ปรับปรุงมาจากการรำโทน นิยมเป็นการละเล่นรื่นเริงประจำฤดูกาลของไทยภาคกลาง ซึ่งกระบวนการรำจะกำหนดไปตามเพลงรวมทั้งสิ้น 10 เพลง คือ เพลงงามแสงเดือน เพลงชาวไทย เพลงรำซิมารำ เพลงคืนเดือนหงาย เพลงดวงจันทร์วันเพ็ญ เพลงดอกไม้ของชาติ เพลงดวงจันทร์ขวัญฟ้า เพลงหญิงไทยใจงาม เพลงบุษานักรบ และเพลงยอดชายใจหาย

Ram Wong Mat-tra-than (Thai Standard Circle Dance)

Ram Wong Mat-tra-than is the standardized version of the Ram Wong: Thai circle dance. The dance was developed from the Ram Thone dance: a circle dance where the Thone (Thai goblet drum) is used as the main rhythm instrument. Ram Wong is usually performed during annual festive celebrations of the Central Thai people. The choreography is determined by the ten standard songs, including Ngam Saeng Duan (Beautiful Moonlight), Chao Thai (Thai People), Ram Si Ma Ram (Come Dance!), Khuen Duean Ngai (Moonlit Night), Duang Chan Wan Phen (Full Moon), Dok Mai Khong Chat (Flower of the Nation), Duang Chan Khwan Fa (Moon of the Sky), Ying Thai Chai Ngam (Thai Ladies, Beautiful Hearts), Bu Cha Nak Rop (Praising Warriors), and Yot Chai Chai Han (Great Brave Men).

รำสีนวล

รำสีนวล เป็นศิลปะการแสดงที่สวยงามทั้งท่ารำและเพลงขับร้องที่มีความไพเราะ
ลักษณะท่ารำและคำร้อง หมายถึง อริยาบถที่นุ่มนวลอ่อนช้อยของกุลสตรี
นิยมจัดแสดงในงานทั่วไป

Ram Si Nuan (Thai Lady Dance)

Ram Si Nuan is a dance known for its exceptionally graceful choreography
and accompanying lyrical music. The purpose of this performance
is to reflect the beauty of Thai women through dance and music.
Ram Si Nuan can be performed on general occasions.

ดาบสองมือ

ศิลปะการป้องกันตัว (ดาบสองมือ) เป็นศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวของไทยแต่โบราณ ผู้ใช้ดาบต้องมีความชำนาญในการใช้ดาบของตน ฟาดฟันและรับรอนป้องกันอาวุธจากฝ่ายศัตรู ด้วยความคล่องแคล่วว่องไว

Daab Song Mue (Double Hand Swords Demonstration)

Daab Song Mue is an ancient Thai fighting technique where a fighter is armed with two swords; This technique requires a great amount of skill and concentration. The Daab (Thai style sword) is a type of curved, single-single edged sword. Double hand swords fighters must be able to use each sword to engage in the battle through aggressive and defensive moves. In a Daab Song Mue demonstration, fighters aim to showcase their offensive and defensive techniques.

พลองไม้สั้น

พลองไม้สั้น เป็นศิลปะการต่อสู้ชนิดหนึ่งของไทยแต่โบราณ พลองเป็นอาวุธยาวใช้สำหรับตีหรือกระทุ้ง ไม้สั้นเป็นอาวุธสั้นสวมกับแขนก่อนปลาย ผู้ใช้ไม้สั้นต้องมีความว่องไว มักเป็นฝ่ายรุกเข้าประชิดตัวคู่ต่อสู้ พลองไม้สั้นเป็นการแสดงการต่อสู้แบบตัวต่อตัว แบ่งเป็น 2 ฝ่าย นิยมแบ่งเป็นฝ่ายสีแดงและสีน้ำเงิน ผู้แสดงต้องผ่านการฝึกหัดขั้นพื้นฐาน จนถึงฝึกท่าตีหลัก ประกอบด้วย การตีรุก การตีรับ และการตีลูกไม้ จนเกิดความชำนาญสามารถจดจำกระบวนท่าต่อสู้ได้เป็นอย่างดี

Phlong Mai San (Wooden Staff-Truncheon Demonstration)

Phlong Mai San is an ancient Thai traditional martial arts technique. Phlong is a long wooden staff, while Mai San is a short wooden truncheon that is equipped on the forearms. Demonstrations of Phlong Mai San skills is often done with a pair of fighters, one wielding the Phlong and one wielding the Mai San. Red and blue attires are also used to mark each side. The demonstrators are required to pass basic training of offensive and defensive movements before moving on to advance tactics in order to ensure perfection of the choreography. During the demonstration, the Mai San wielder often display agility through advancing towards the Phlong wielder.

มวยคาดเชือก

มวยคาดเชือก เป็นการแสดงศิลปะการต่อสู้มวยไทยสมัยโบราณ โดยการใช้เชือกพันที่มือและช่วงปลายแขนทั้ง 2 ศิลปะมวยไทย คือ การผสมผสานการใช้หมัด เท้า เข่า ศอก มีแม่ไม้มวยทั้งท่ารุก และรับสำหรับใช้ในการต่อสู้ ผู้แสดงจึงต้องผ่านการฝึกเบื้องต้น ในการใช้กระบวນทำให้คล่องแคล่ว

Muay Khat Chueak (Thai Ancient Boxing Demonstration)

Muay Khat Chueak is a form of ancient, unarmed traditional Thai martial arts whereby fighters wrap their hands and forearms in hemp ropes. This traditional martial art utilizes a combination fist, leg, knee, and elbow movements. It is a precursor to the modern form of Muay Thai. Muay Khat Chueak demonstrations aim to showcase the offensive and defensive tactics of fighters. Thus, performers must undergo basic training to develop their combat and performing skills.

นาฏศิลป์สร้างสรรค์

นาฏศิลป์สร้างสรรค์ เป็นผลงานทางศิลปะที่ผู้สร้างสรรค์ผลงานต้องมีการพัฒนาทักษะทางความคิด ควบคู่กับการพัฒนาทักษะความชำนาญ ในเชิงปฏิบัติการทางศิลปะ มีกระบวนการในการประกอบสร้างขึ้นจากศาสตร์ที่มีความหลากหลายแขนง สะท้อนภาพความงดงามของศิลปะการแสดงโดยองค์รวม สู่สายตาของผู้ชมให้ได้รรถรสตามที่ผู้สร้างสรรค์ผลงานต้องการ ดังนั้น นาฏศิลป์สร้างสรรค์ คือ งานศิลปะการแสดงรูปแบบหนึ่ง ที่ได้รับการส่งเสริม พัฒนาให้เกิดการศึกษาค้นคว้าองค์ความรู้ ประกอบสร้างเป็นศิลปะแห่งการเคลื่อนไหวด้วยกระบวนการท่าร้ายรำ เพื่อถ่ายทอดจินตนาการที่แสดงถึงศิลปวัฒนธรรม โดยดำเนินการสร้างอย่างเป็นขั้นตอน เริ่มด้วยการสร้างแนวคิดของการสร้างสรรค์อย่างหลากหลายจากจารีตประเพณี ความเชื่อ ประวัติศาสตร์ ภาพจิตรกรรม ประติมากรรม หรือวิถีชีวิต สู่กระบวนการออกแบบองค์ประกอบการแสดง อาทิ เครื่องแต่งกาย ดนตรี สีลาท่าร้าย อุปกรณ์ประกอบการแสดง การใช้พื้นที่เวที การคัดเลือกผู้แสดง การฝึกซ้อม และการนำเสนอผลงานนาฏศิลป์สร้างสรรค์สู่สาธารณชนบนเวทีการแสดงระดับชาติหรือนานาชาติและผ่านสื่อประเภทต่าง ๆ สร้างความประทับใจ ความน่าสนใจแก่ผู้ชม จนได้รับการยอมรับจากสาธารณชนในที่สุด

Nattasilp Sangsan Creative Performing Arts

Thai creative performing arts includes contemporary performance pieces that are creative expressions of Thai culture. These performances are created through specific steps of artistic conception, requiring both innovativeness and expertise. The first step is to identify the concept of the performance, drawing inspiration from different elements of Thai culture, such as traditions, beliefs, history, artworks, and ways of life. This process requires research to thoroughly understand the concept that is to be depicted. The second step is to plan out the details of the performance, including choreography, costume, music, props, and stage layout, among other factors. The third step is production, which involves processes such as casting, practice, and crafting of props. The final step is to debut the performance, either to a specific crowd or on the national or international stage. The audiences' reception will determine the success or failure of the performance.

Through the creation of a creative performance piece, artists can develop both their creativity and expertise in Thai dance. The final goal of creative performances is to impress audiences through the artists' vision of artistic beauty. Through making such memorable impressions, artists can also present audiences with fresh interpretations of Thai culture, both classical and local.

กรุงเทพ

กรุงเทพ เป็นการแสดงที่ได้แนวคิดมาจากชื่อเต็มเมืองหลวงของประเทศไทยคือ กรุงเทพมหานคร ที่ได้รับการบันทึกจากกินเนสส์บุ๊ก (Guinness Book) ว่าเป็นชื่อเมืองที่มีความยาวที่สุดในโลก ความหมายโดยรวม หมายถึง เมืองอันยิ่งใหญ่ที่ถูกสรรค์สร้างโดยเหล่าเทพ กระบวนท่ารำสื่อถึงการร่ายรำของเหล่าเทวดานางฟ้า นอกจากนี้ยังผสมผสานการเชิดหนังใหญ่ที่ออกแบบวาดภาพสถานที่สำคัญของกรุงเทพฯ ประกอบการแสดง

Krung Thep (Bangkok)

Krung Thep is a performance piece inspired by the name “Krung Thep Maha Nakhon”, which is the formal name of Thailand’s capital city: Bangkok. The name “Krung Thep Maha Nakhon” is actually an abbreviation of the city’s full name, which is listed in Guinness World Records as the world’s longest place name. The full meaning of the name refers to this metropolis as a great city created by mighty gods. Thus, the performance Krung Thep pays homage to the grandeur of Bangkok, as well as its symbolic connotation to heavenly abodes. The choreography of this performance demonstrates the dance of heavenly beings with the integration of Nang Yai (Thai Grand Shadow Play) to portray important landmarks of Bangkok.

ก๊ปสเรนัง

ก๊ปสเรนัง เป็นการแสดงที่นำแนวคิดมาจากประเพณีแห่นกทางภาคใต้ของไทย โดยเฉพาะจังหวัดปัตตานี ที่มีความสวยงามของพัดเรนัง ปรากฏอยู่ในขบวนแห่บุหร่งซิงอ ซึ่งชาวมลายูเชื่อกันว่า นอกจากพัดจะนำความร่มเย็นมาสู่ตัวแล้ว ยังสามารถขจัดปัดเป่าทุกข์โศกโรคภัยให้พ้นออกจากตัว เสียงของพัดเรนังที่ตั้งเป็นเอกลักษณ์ เชื่อว่าจะสามารถขับไล่สิ่งชั่วร้ายให้ออกไป ประกอบกับลีลาการใช้พัดในรูปแบบต่างๆที่น่าสนใจ

Kipas Renang (Renang Dance)

Kipas Renang is a dance inspired the Burong Si-ngo parade of Lower Southern Thailand, particularly Pattani Province. This parade is a tradition whereby local ethnic Malay communities construct a large model of Burong Si-ngo (a mighty mythical bird) to display in a procession. The Renang, the namesake of this dance, is a type of fan that is displayed as a part of the Burong Si-ngo parade. The Kipas Renang dance focuses on displaying fan movements through choreography.

It is believed that the Renang fan symbolizes peace, while the unique sound of a fluttering Renang symbolizes the dispelling of evil and sickness.

จตุรภาคี

จตุรภาคี เป็นการแสดงที่นำศิลปะการแสดงทั้งสี่ภาคของประเทศไทย มาแสดงติดต่อกันในชุดเดียวกัน เริ่มด้วย ฟ้อนทิวอันเป็นศิลปะของภาคเหนือ รำเถิดเทิงของภาคกลาง ตารีคีปของภาคใต้ และลำเพลินของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นับเป็นการแสดงที่น่าชมอย่างยิ่ง

Chatura Pha-khee (The Four Regions)

Chatura Pha-khee refers to the Four Regions of Thailand.

This inspiring performance combines the ethnic identity of each region into one show, including Fon Thi from the North, Ram Thoet Thoeng from the Central, Tari Kipas from the South, and Lam Phloen from the Northeast.

เจ้าพระยานที

เจ้าพระยานที เป็นการแสดงที่ได้แนวคิดมาจากแม่น้ำเจ้าพระยา แม่น้ำสายหลักที่สำคัญของไทย เกิดจากการรวมตัวของแม่น้ำ ปิง วัง ยม น่าน ถือเป็นสายน้ำแห่งชาติที่หล่อเลี้ยงผู้คนในแผ่นดิน มีเรื่องราววิถีชีวิตสองริมฝั่งน้ำ หล่อหลอมเป็นมรดกวัฒนธรรมที่สืบทอดมายาวนาน ผ่านประวัติศาสตร์และขนบธรรมเนียมประเพณีจากรุ่นสู่รุ่น แผ่อิทธิพลความงามและเรื่องราวของสายน้ำเป็นที่กล่าวขานรู้จักนาม แม่น้ำเจ้าพระยา สู่นานาชาติ ด้วยความสำนึกรักศรัทธา กตัญญู อันเป็นคุณูปการและเพื่อเชิดชูสายน้ำแห่งวัฒนธรรม สายน้ำแห่งความงดงามของชาติ

Chao Phraya Nathi (The Chao Phraya River)

This dance pays homage to a major river of Thailand: the Chao Phraya River. Formed from the waters of the Ping, Wang, Yom and Nan Rivers, this stream has been sustaining the lives of people since ancient times, fostering generations of history, traditions, and heritage. Today, the Chao Phraya River is known far and wide across the world. Thus, the Chao Phraya Nathi dance was created with great reverence and gratitude towards this river, praising it as a stream of cultural Significance and national beauty.

ชาวดอย

ชาวดอย เป็นการแสดงที่มีแนวคิดมาจากการดำรงชีวิตของกลุ่มชนที่อาศัยอยู่ทางภาคเหนือของประเทศไทย มุ่งเน้นวิถีชีวิตที่มีความเรียบง่าย ผูกพันพึ่งพาธรรมชาติ ประกอบอาชีพเกษตรกรรม รวมทั้งมีการเล่นที่สนุกสนานตามแบบพื้นบ้านสืบทอดจากรุ่นสู่รุ่น

Chao Doi (Hill Folks)

Chao Doi is a dance inspired by the way of life of hill tribe people in Northern Thailand. The dance depicts the hill tribes' agricultural lifestyle, with strong connection to natural surroundings. Local games are also highlighted in this show.

ชาติพันธุ์สราย

ชาติพันธุ์สราย เป็นการแสดงที่สร้างสรรค์ขึ้นจากความสำคัญของกลุ่มชาติพันธุ์ในจังหวัดนครปฐมทั้งหมด 5 กลุ่มชาติพันธุ์ ประกอบด้วย 1) ชาติพันธุ์ลาวครั่ง 2) ชาติพันธุ์ไทยทรงดำ 3) ชาติพันธุ์ลาวเวียง 4) ชาติพันธุ์ไทยรามัญ 5) ชาติพันธุ์ไทยจีน สู่การสร้างสรรค่นวัตกรรมศิลปะการแสดง โดยการแสดงสื่อถึง ความหลากหลายของกลุ่มชาติพันธุ์ วัฒนธรรม ประเพณีและวิถีชีวิตที่หลากหลายของกลุ่มชาติพันธุ์ ในจังหวัดนครปฐม ตลอดจนความสุข สนุกสนานรื่นเริง ในการหลอมรวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันภายใต้ร่มพระบารมี

Chat Ti Phan Saran (Merry Ethnic Groups)

Chat Ti Phan Saran is a creative performance showcasing the five ethnic groups that live in Nakhon Pathom Province: (1) Lao Krang, (2) Thai Song Dam (Tai Dam), (3) Lao Wiang, (4) Thai Raman (Mon), and (5) Thai Chinese.

The dance highlights diversity in cultures, traditions, and ways of life, as well as the harmony between the communities.

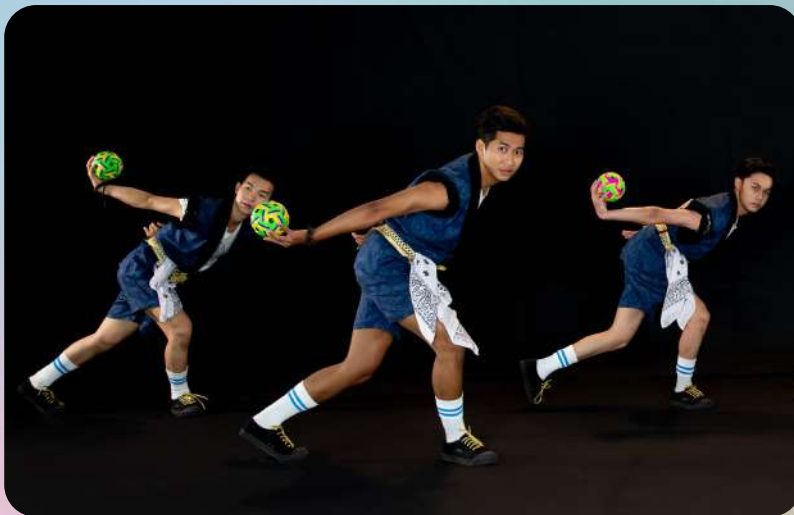
ตะกร้อลือท่า

ตะกร้อลือท่า เป็นการแสดงที่ได้แนวคิดมาจากกีฬาตะกร้อ ซึ่งเป็นการละเล่นของไทยแต่โบราณ โดยเริ่มต้นจากการเล่นกันในหมู่บ้านสู่การเล่นเป็นกีฬาสากล ระดับชาติและนานาชาติ ลีลาและกระบวนท่ารำ ลือให้เห็นถึงแม่ท่าในกีฬาตะกร้อ ประกอบด้วย การใช้ศีรษะ ศอก เข่า เท้า ในการบังคับลูกตะกร้อไม่ให้ตกพื้น การกระโดดตีลังกา ผสมผสานลีลาท่าทางนาฏศิลป์ไทย

Takraw Lor Tha (Thai Kick Volleyball Dance)

Takraw Lor Tha is a performance inspired by the Takraw: a traditional sport that has a long history in Thailand. In a Takraw match, players kick and strike a ball woven from rattan to prevent it from touching the ground. The sport began as a local game, before becoming a national and international sport. The choreography in this performance is derived from body movements of Takraw players, including head, elbow, knee, and foot strikes. The movements are combined with traditional Thai dance choreography.

นบนต์

นบนต์ เป็นการแสดงที่กล่าวถึงประเพณีลอยกระทงซึ่งถือเป็นการแสดงความเคารพและขอขมาภัยต่อพระแม่คงคา อีกทั้งสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในสายน้ำที่สร้างคุณประโยชน์ต่อมนุษย์ทุกชีวิต ซึ่งคนไทยได้ให้ความสำคัญและสำนึกในพระคุณของธรรมชาติที่สะท้อนผ่านความเชื่อและความศรัทธาจนกลายเป็นประเพณีลอยกระทง

Nop Na-thi (Revering the Waters)

Nop Na-thi is the performance depicting Loi Krathong: a Thai festival celebrated annually to pay respect to Phra Mae Khongkha, the Goddess of Water. Thais consider water to be the source of life. Thus, Loi Krathong is a chance for people to show gratitude to bodies of water, such as rivers. The dance captures the attitude of respect and gratitude exhibited during the festival.

นักษัตร

นักษัตร เป็นการแสดงที่ได้แนวความคิดมาจากเทพ 12 นักษัตรของไทย ที่มีความเชื่อว่าเป็นเทพที่มีหน้าที่ปกป้องคุ้มครองมนุษย์ กระบวนท่ารำ มีความงดงามตามรูปแบบนาฏศิลป์ไทย ผสมผสานการเคลื่อนไหวร่างกาย และการเคลื่อนที่บนเวทีอย่างหลากหลาย

Nak-Sat (The Zodiac)

Nak-sat means “zodiac”. As the name suggests, this performance is a reference to the traditional twelve yearly zodiacs of the traditional Thai calendar. The zodiacs are depicted as different animals representing deities who protect mankind. The dance utilizes twelve dancers, with a focus of on displaying a variety of graceful choreography.

นาฏ ณ วัง

นาฏ ณ วัง เป็นการแสดงที่ได้แนวคิดมาจากความสำคัญของพระราชวัง
บวรสถานมงคล (วังหน้า) ที่ปรากฏนาฏกรรมหลากหลายประเภท ประกอบด้วย
โขน ละคร หนังใหญ่ หุ่น จี๊ว แอ่วแคน สู่อการสร้างสรรคงานนาฏศิลป์ไทย
ผสมผสานการออกแบบการเคลื่อนไหวร่างกายและการใช้พื้นที่เวทีที่มีความหลากหลาย
ถ่ายทอดความงามแบบราชสำนักที่มีความวิจิตร ย้อนรำลึกคุณูปการของบุคคล
และสถานที่ที่มีต่อการอนุรักษ์ สู่อความภาคภูมิใจในมรดกวัฒนธรรมของแผ่นดิน

Nata Na Wang (Front Palace Dance)

Nata Na Wang is a performance inspired by the Phra Ratchawang Bowon
Sathan Mongkhon Palace in Bangkok, colloquially known as the “Front Palace”.
This historic site is an important hub for many forms of traditional
performing arts, such as Khon, Lakhon, Nang Yai, Thai puppetry,
Chinese opera, and Aew Khaen.

The dance thus combines a variety
of performances, conveying
them through an aesthetic
that reflects the splendour
of the royal court.

The purpose of this
performance is to pay
homage to the Front
Palace’s role as a centre
traditional artforms
preservation and promotion.

นาฏยมวยไทย

นาฏยมวยไทย เป็นการแสดงที่ได้แนวคิดมากจากศิลปะป้องกันตัว มวยโบราณของไทยที่มีมาแต่อดีต มาสร้างสรรคในรูปแบบของการแสดง ที่สื่อถึงลีลาท่ามวย อันเป็นภูมิปัญญาของบรรพบุรุษ ใช้หลักท่าเต้นของโขน และท่ารำแบบนาฏศิลป์ผสมผสานกันอย่างลงตัว

Nataya MuayThai (MuayThai Dance)

Nataya MuayThai is inspired by MuayThai: the martial art of the Thai people with a history dating back to ancient times. The choreography is adapted from barehanded fighting techniques, which has been developed by the ancestors and passed down through generations. The dance also incorporates elements of Khon and traditional Thai dance.

ผืนไท

ผืนไท เป็นการแสดงที่มีแนวคิดมาจากศิลปะการแสดงของภูมิภาคต่าง ๆ ของไทย สู่การสร้างสรรค์ผลงานบนพื้นฐานความงดงามของนาฏศิลป์ไทย และศิลปะการแสดงพื้นบ้าน ผสมผสานการออกแบบการเคลื่อนไหวร่างกาย และการใช้พื้นที่เวทีที่มีความหลากหลาย อุปกรณ์สำคัญในการแสดงคือ ผืนผ้าสีถึงสัญลักษณ์ของชาติ และพระมหากษัตริย์ไทย ปกแผ่ไพศาล ให้ความสุขสงบร่มเย็นแก่อาณาประชาราษฎร์ทุกเชื้อชาติที่รวมกัน เป็นเอกลักษณ์ ก่อให้เกิดมรดกศิลปวัฒนธรรมอันวิจิตร ภายใต้อผืนไตรรงค์ของไทยที่สง่างาม

Phuen Thai (Thai Cultural Canvas)

Phuen Thai is the performance inspired by the identity of each region of Thailand. It builds upon the beauty of classical and folk dance forms which are conveyed through carefully designed movements and creative use of stage space. The main props of the performance are large pieces of cloth representing the Thai nation and monarch. These two uniting forces spread out like the pieces of cloth, weaving different identities into a united and splendid Thai identity under the waving Thai flag.

พนาธาร

พนาธาร เป็นการแสดงสร้างสรรค์ที่ได้แนวคิดมาจากความสำคัญ ความตระหนักรู้คุณค่าของป่าและน้ำ ที่ผูกพันกับวิถีชีวิตและแผ่นดินเกิด การแสดงชุดนี้ นำพื้นฐานนาฏศิลป์ไทยประกอบการเคลื่อนไหวร่างกาย ที่เลียนแบบการเคลื่อนไหวของธรรมชาติ ทั้ง ป่า และน้ำ

Pha-na Than (Forest and Streams)

Pha-na Than is a performance that highlights the importance of forests and water, which sustains the lives of people. The performance utilizes elements of traditional dance to emulate the natural movements of the forest and water.

ฟ้อนขันดอก

ฟ้อนขันดอก เป็นศิลปะการแสดงภาคเหนือที่ถือขันดอก หรือ พาน ประกอบการแสดง โดยภายในพาน จะใส่ดอกไม้ธูปเทียนที่มีความหมายมงคล การแสดงประกอบด้วยกระบวนท่ารำของล้านนาผสมผสาน การโปรยดอกไม้ เพื่อความเป็นสิริมงคล

Fon Khan Dok (Dance of the Tray of Flowers)

Fon Khan Dok is a local dance of Northern Thailand that features a pedestal tray filled with flower blossoms. The dance utilizes Northern Thai choreography, with performers sprinkling the flowers towards audiences to bless them with good luck.

ฟ้อนลีลาวดี

ฟ้อนลีลาวดี เป็นการแสดงที่ได้แรงบันดาลใจมาจากต้นลีลาวดี ต้นไม้ที่มีอายุเกือบ 100 ปี มีความงดงาม ร่มเย็น และมีลักษณะพิเศษที่น่าสนใจแก่ผู้พบเห็นอยู่บริเวณหน้าพระอุโบสถบรรพตสถานสุทธาวาส (วัดพระแก้ววังหน้า) สู่แนวคิดการสร้างสรรค์ท่ารำ ให้มีความงดงามตามท่วงทำนองของดนตรี

Fon Lilawadi (Frangipani Dance)

Lilawadi is the Thai name for the frangipani, a plant with beautiful fragrant flowers. Fon Lilawadi, or Frangipani Dance, is inspired a particular frangipani tree that grows outside of Wat Bowon Sathan Sutthawat Temple, also known as Wat Phra Kaew Wang Na. The tree more than 100 years old and is large in size. The choreography of the dance reflects the beauty of this tree.

รับขวัญข้าว

รับขวัญข้าว เป็นการแสดงที่ได้แนวคิดมาจากเรื่องราวพิธีกรรม ในการทำขวัญข้าว ที่สะท้อนให้เห็นถึงความกตัญญูกตเวทิต่อผู้มีพระคุณ ด้วยความเคารพบูชา ความสามัคคี ความมีน้ำใจซึ่งวัฒนธรรมเหล่านี้ เป็นที่แพร่หลายในอดีต จากแนวคิดดังกล่าวนำไปสู่รูปแบบนาฏศิลป์สร้างสรรค์ เพื่อให้ชนรุ่นหลังเห็นถึงความสำคัญของผืนแผ่นดินที่ให้ความสมบูรณ์ ก่อให้เกิดพืชพรรณธัญญาหารหล่อเลี้ยงชีวิตมนุษย์ พระคุณของ “ข้าว” อาหารหลักของชาติไทย ตลอดจนจารีตประเพณี วัฒนธรรม อันแสดงให้เห็นถึงภูมิปัญญาอันทรงคุณค่าที่ควรสืบสาน

Rap Khwan Khao (Gratitude to the Rice Goddess)

Rap Khwan Khao is a performance inspired by the traditional ceremony of paying homage to rice and Phra Mae Phosop, the Goddess of Rice. Rice is the main staple that sustains the lives of Thai people. Thus, this tradition reflects the reverence and gratitude that Thai people have towards this honourable grain. The Rap Khwan Khao performance aims to capture this attitude of reverence and gratitude in order to promote awareness of the importance of the earth as mankind’s source of food production. The dance also aims to promote the preservation of Thai traditions, knowledge, and heritage concerning rice production.

ลายเกราะ

ลายเกราะ เป็นการแสดงที่ได้แนวคิดมาจาก เกราะล่อ หรือ ขอลอ เครื่องดนตรีพื้นบ้านชนิดหนึ่งของภาคอีสาน นำเสนอผ่านท่ารำพื้นบ้านอีสาน ที่มีความงดงาม ผสมผสานลีลาในการตีเกราะสนุกสนาน เร้าใจ ด้วยท่วงทำนองของดนตรีพื้นบ้านอีสาน

Lai Kro (Wooden-Block Percussion Dance)

Lai Kro is a performance utilizing a local Northeastern Thai musical instrument known as Kro Lor or Kho Lor (wooden-block percussion). The performers dance to Northeastern Thai folk music, combining rhythms of the Kor Lor with Northeastern-style choreography.

ลีลาหมากแก็บ

ลีลาหมากแก็บ เป็นการแสดงที่ได้แนวคิดมาจากเครื่องดนตรีพื้นบ้านอีสาน ประเภทเครื่องตี ประกอบจังหวะ มีลักษณะเป็นไม้สั้นและไม่ยาว เรียกว่า “หมากก๊ีบแก็บ” นำมาเป็นอุปกรณ์สำคัญในการแสดง ผสมผสานวัฒนธรรมท้องถิ่นด้านดนตรีและนาฏศิลป์พื้นบ้านอีสาน เพื่อถ่ายทอดถึงชีวิตความเป็นอยู่ของหญิงสาวชาวบ้านหลังเสร็จงาน ลักษณะการแสดงมีความสนุกสนาน สอดแทรกเอกลักษณ์ภูมิปัญญาวัฒนธรรม อันทรงคุณค่าของชาวอีสาน

Lila Mak Gap (Moves of Mak Gap)

Lila Mak Gap is an energetic dance inspired by the Mak Gup-Gap percussion instrument. Its choreography mimics afterwork activities of women in Northeastern Thai communities, with dancers moving to the rhythm of folk music while playing Mak Gup-Gap. The purpose of this dance is to highlight the lifestyle, culture, and heritage of the I-san Region.

ล่องใต้

ล่องใต้ เป็นการแสดงที่ได้แนวคิดมาจากศิลปวัฒนธรรมและวิถีชีวิต
ความเป็นอยู่ของประชากรทางภาคใต้อันมีเอกลักษณ์เฉพาะที่โดดเด่น
นำสู่การสร้างสรรคการแสดงสื่อถึงประเพณี วัฒนธรรม วิถีชีวิต
ความเป็นอยู่ การประกอบอาชีพ โดยการแสดงสะท้อนให้เห็นถึงบรรยากาศ
แห่งความสุข ความสนุกสนานของดินแดนภาคใต้

Long Tai (Voyage to the South)

Southern Thailand is a land of unique art, culture, and lifestyle.
Long Tai is a performance piece that seeks to recreate the cheerful
characteristics of the South through showcasing the region's traditions,
cultural elements, and way of living.

วิรัชสรานรมย์

วิรัชสรานรมย์ เป็นการแสดงที่ได้แนวคิดมาจากค่านิยมการแต่งกายของบุรุษและสตรีในสมัยรัชกาลที่ 6 โดยได้รับอิทธิพลมาจากชาติตะวันตก นำเสนอท่าทางการเต้นและรำประกอบท่วงทำนองเพลงไทยและเพลงสากล อันแสดงให้เห็นถึงการผสมผสานของสองวัฒนธรรม

Virat Saranrom (Western Delight)

Virat Saranrom is a performance inspired by Western-influenced fashion of men and women during the reign of King Rama VI (1910 - 1925). The performance showcases the mixture of cultures, with performers dancing to a combination of Thai and Western music. The costume mimics the period's clothing style.

สยามการตะ

สยามการตะ เป็นการแสดงที่ผสมผสานระหว่างนาฏศิลป์อินเดีย และนาฏศิลป์ไทย การแสดงสื่อถึงเรื่องราวการถ่ายทอดอารยธรรมและอิทธิพลทางวัฒนธรรมของอินเดียสู่ดินแดนสยาม โดยผ่านระยะเวลาการหลอมรวม ตลอดจนผสมผสานเป็นรูปแบบนาฏศิลป์ไทยที่งดงาม ใช้กระบวนการทำรำ การเคลื่อนไหวแบบนาฏศิลป์อินเดียประเภทโอดิสสี การตนาฏยัม สลับกับท่ารำต้นแบบจากการแสดงราชสำนักของไทย

Siam Bharata

Siam Bharata comes from the term "Siam" (another name for Thailand) and "Bharat" (another name for India). The culture, art, and religions of India has been a major influence in Thai culture and society since ancient times, especially in the fields of dance and music. This performance tells the story of how Indian influences came to Thailand and, through time, merged with the local identity to create Thai dance today. The choreography utilizes movements of two classical Indian dance styles, Bharatanatyam and Odissi, alternated with traditional dance movements of the Thai royal court.

สักการะเทวราช

สักการะเทวราช เป็นการแสดงที่ได้แนวคิดมาจากพระราชพิธีอินทราภิเษก ในสมัยอยุธยา ซึ่งพบว่ามีการแสดงมหรสพในช่วงท้ายของพระราชพิธี สร้างสรรค์เครื่องแต่งกายและเครื่องประดับจากงานประติมากรรมและ เครื่องทรงพระพุทธรูปสมัยอยุธยา สร้างสรรค์ท่ารำจากภาพลายเส้นตำรารำ ต้นกรุงรัตนโกสินทร์ ผสมผสานทำนานศิลป์ไทยพื้นฐาน รูปแบบการแสดง แสดงถึงการบูชาและเทิดทูนองค์พระมหากษัตริย์ดุจดั่งพระอินทร์

Sakkara Thewaraj (Glory to the King)

Sakkara Thewaraj is a performance inspired by the Indra-phisek ceremony of the Ayutthaya period. The Indra-phisek ceremony is a form of coronation ceremony whereby the monarch is crowned through rituals that symbolizes blessings from Lord Indra, a revered Hindu deity. Public performances were held at the end of the ceremony as a form of entertainment.

The costumes of the Sakkara Thewaraj performance are inspired by sculptures and regalia of Buddhist icons from the Ayutthaya period.

The choreography, on the other hand, is based off a dance instruction manuscript from the Early Rattanakosin period and combined with standard Thai classical choreography.

The performance pays homage to the Thai monarch as a representation of Lord Indra on earth.

ออเจ้าชาวกรุงศรี

ออเจ้าชาวกรุงศรี เป็นการแสดงที่ได้แนวคิดมาจากสตรีในราชสำนักที่พร้อมไปด้วยความงาม กิริยาเรียบร้อย การนุ่งห่มอาภรณ์เครื่องประดับทรงคุณค่าและการดำเนินชีวิตด้วยความสุนทรีย์ตามรูปแบบกุลสตรี ด้วยเสียงดนตรีที่ไพเราะ นำย้อนวันวานแห่งความทรงจำ

Or Chao Chao Krung Si (Ladies of Ayutthaya)

Or Chao Chao Krung Si is a dance inspired by stories of ladies in the Ayutthaya royal court. It is said that the noblewomen of Ayutthaya possessed great physical beauty and graceful mannerism. They donned themselves in stunning clothing and precious jewelleryes. Their lifestyle was that of virtue and refinement. The Or Chao Chao Krung Si dance conveys the beauty and elegance of Ayutthayan ladies through harmonious music, evoking a sense of nostalgia.

คำสั่งคณะกรรมการศิลปนาฏดุริยางค์

ที่ ๕๖ /๒๕๖๖

เรื่อง แต่งตั้งคณะทำงานโครงการผลิตสื่อศิลปวัฒนธรรมนาฏศิลป์ไทย : วิพิธศิลป์

ด้วยคณะกรรมการศิลปนาฏดุริยางค์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ประสานความร่วมมือกับมูลนิธิไทยจัดทำโครงการผลิตสื่อศิลปวัฒนธรรมนาฏศิลป์ไทย : วิพิธศิลป์ เพื่อเผยแพร่สู่สาธารณชน โดยการบันทึกภาพและรวบรวมข้อมูลการแสดงทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ อันเป็นการให้บริการแก่หน่วยงานและผู้สนใจทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ

ดังนั้น เพื่อให้การจัดทำโครงการดังกล่าวเป็นไปด้วยความเรียบร้อย จึงแต่งตั้งคณะทำงานดำเนินงาน ดังนี้

ที่ปรึกษา

๑. นางนิภา โสภาสัมฤทธิ์	อธิการบดีสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์
๒. นายธฤต จรุงวัฒน์	เลขาธิการมูลนิธิไทย
๓. นางรัตติยะ วิกลิตพงศ์	ศิลปินแห่งชาติ (สาขาศิลปะการแสดง)
๔. รองศาสตราจารย์ศุภชัย จันทร์สุวรรณ	ศิลปินแห่งชาติ (สาขาศิลปะการแสดง)
๕. นางนฤมัย ไตรทองอยู่	ผู้เชี่ยวชาญด้านนาฏศิลป์ไทย
๖. นายไพโรจน์ ทองคำสุก	ราชบัณฑิต

คณะทำงาน

๑. รองศาสตราจารย์จินตนา สายทองคำ	ประธานคณะทำงาน
๒. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ฤทธิเทพ เกาว์ศิริญ	คณะทำงาน
๓. ผู้ช่วยศาสตราจารย์นพคุณ สุตประเสริฐ	คณะทำงาน
๔. นายพรเทพ เลี้ยงสอน	คณะทำงาน
๕. นางสาวคัทรียา ประกอบผล	คณะทำงาน
๖. นางสาวกรรณก ทับจีน	คณะทำงาน
๗. นายณรงค์ฤทธิ์ เขาว์กรรม	คณะทำงาน
๘. นายเอกลักษณ์ หนูเงิน	คณะทำงาน
๙. นายญาณวุฒิ ไตรสุวรรณ	คณะทำงาน
๑๐. นางสาวรัญชิตา เพียรชนะ	คณะทำงาน
๑๑. นายวิศวะ พลอนันต์	คณะทำงาน

๑๒. นายวรวุฒิ เลิศอุทัย	คณะทำงาน
๑๓. นายพนพรรจน์ แยมบุญมี	คณะทำงาน
๑๔. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ขวัญใจ คงถาวร	คณะทำงานและเลขานุการ
๑๕. นายนิติพงษ์ ทับทิมหิน	คณะทำงานและผู้ช่วยเลขานุการ
๑๖. นางสาวปิยธิดา ดวงไทย	คณะทำงานและผู้ช่วยเลขานุการ

หน้าที่ความรับผิดชอบ

๑. รวบรวมเรียบเรียงข้อมูลชุดการแสดง และจัดทำคำบรรยายภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
๒. กำหนดแบบ จัดหาเครื่องแต่งกายและคัดเลือกผู้แสดง
๓. กำกับและตรวจสอบท่ารำในการบันทึกภาพนิ่ง
๔. ประสานและกำกับการจัดทำต้นฉบับในรูปแบบหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (E - Book) และรูปเล่มให้เสร็จสมบูรณ์ พร้อมเผยแพร่

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๑๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๖

(รองศาสตราจารย์จินตนา สายทองคำ)
คณบดีคณะศิลปนาฏดุริยางค์

มูลนิธิไทย

กระทรวงการต่างประเทศ 443 ถนนศรีอยุธยา แขวงทุ่งพญาไท
เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร 10400

Thailand Foundation

Ministry of Foreign Affairs,
443 Sri Ayudhya Rd., Khwaeng Thung Phaya Thai,
Ratchathewi District, Bangkok 10400

Website: www.thailandfoundation.or.th

Email: info@thailandfoundation.or.th

Facebook: @thailandfoundation

Instagram: @thailandfoundation

Twitter: @foundationthai

LinkedIn: Thailand Foundation

สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

119/19 หมู่ 3 ตำบลศาลายา อำเภอพุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม

Website : <https://www.bpi.ac.th>

Facebook : Bpi_Bunditpatanasilpa

Instagram : Bpi_Bunditpatanasilpa

Tiktok : bpi_tiktok

คณะศิลปนาฏดุริยางค์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

119/12 หมู่ 3 ตำบลศาลายา อำเภอพุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม

Website : <http://fda.bpi.ac.th/home.php>

Email : fda@bpi.mail.go.th

Facebook : คณะศิลปนาฏดุริยางค์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

Instagram : sinlapin_fmd

Youtube : คณะศิลปนาฏดุริยางค์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

Line ID : @344hfofr

รำ ละคร โขน เป็นรูปแบบการแสดงนาฏศิลป์ไทยมีลีลาอ่อนช้อยงดงาม
ตามลักษณะประณีตศิลป์ การแสดงรำและละครเป็นพื้นฐานสำคัญส่วนหนึ่งในการแสดงโขน ละคร
ดังนั้นรำ ละคร โขน จึงมีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกันในเชิงศิลปะ
ที่ควรค่าแก่การศึกษา สืบทอดและอนุรักษ์เป็นศิลปวัฒนธรรมล้ำค่าของแผ่นดิน
วิพิธศิลป์ นำเสนอชุดการแสดงนาฏศิลป์ไทยพร้อมภาพและคำบรรยาย
การแสดงประกอบการแสดงนาฏศิลป์อนุรักษ์ การแสดงนาฏศิลป์พื้นบ้าน
และการแสดงนาฏศิลป์สร้างสรรค์ เพื่อการสืบสาน เผยแพร่สู่ผู้สนใจในศาสตร์ศิลปะการแสดง
ทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ จรรโลงไว้ซึ่งความงามทางสุนทรียศาสตร์ของศิลปวัฒนธรรมสืบไป

The world of Thai performing arts is one of refined grace and delicate beauty. From dances to dramas, the disciplines of Thai performing arts are valuable aspects of Thai cultural heritage, worthy of study, preservation, and promotion.

Wiphitsilpa presents a collection of Thai dance and dramatic performances, including classical, folk, and creative performance forms, all with complementing pictures and descriptions. We hope this book will help spark interest in Thai performing arts, leading to the preservation and deeper appreciation of Thai culture nationally and internationally.